

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (fellebbezési tanács)

2009. szeptember 8. *

A T-404/06. P. sz. ügyben,

az **Európai Képzési Alapítvány (ETF)** (képviseli: kezdetben G. Vandersanden ügyvéd, később L. Levi ügyvéd)

fellebbezőnek

az Európai Unió Közzolgálati Törvényszéke (teljes ülés) által az F-1/05. sz., Landgren kontra ETF ügyben 2006. október 26-án hozott ítélet (EBHT-KSZ 2006., I-A-123. o. és II-A-1-459. o.) ellen benyújtott és az ítélet hatályon kívül helyezése iránti fellebbezése tárgyában,

támogatja:

az **Európai Községek Bizottsága** (képviselik: J. Currall és D. Martin, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó a fellebbezési eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

a másik fél az eljárásban:

Pia Landgren (lakóhelye: Revigliasco [Olaszország], képviseli: M.-A. Lucas ügyvéd)

felperes az elsőfokú eljárásban,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (fellebbezési tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök (előadó), J. Azizi, A. W. H. Meij, M. Vilaras és N. J. Forwood
bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 A Bíróság alapokmánya I. mellékletének 9. cikke alapján benyújtott fellebbezésével a fellebbező Európai Képzési Alapítvány (ETF) az Európai Unió Közzolgálati Törvényszéke F-1/05. sz., Landgren kontra ETF ügyben 2006. október 26-án hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2006., I-A-1-123. o. és II-A-1-459. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítélettel a Közzolgálati Törvényszék megsemmisítette az ETF P. Landgren ideiglenes alkalmazotti szerződését megszüntető határozatát, és közbenő ítélettel felhívta a feleket, hogy próbáljanak egyezséget kötni a P. Landgren jogellenes elbocsátásáért járó méltányos anyagi kártérítés összegéről, vagy megegyezés hiányában terjesszék be a kártérítésre vonatkozó összegszerű kérelmeiket.

Jogi háttér

- 2 Az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a továbbiakban: az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek) 11. cikkének első bekezdése értelmében analógia útján alkalmazni kell az Európai Közösségek tisztviselői személyzeti szabályzatának (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) a tisztviselők jogaira és kötelezettségeire vonatkozó 11–26. cikkét.
- 3 A személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdése értelmében:

„Az e személyzeti szabályzat alapján egy meghatározott személyre vonatkozóan hozott minden határozatot [helyesen: alapján hozott minden egyedi határozatot] írásban haladéktalanul közölni kell az érintett tisztviselővel. A tisztviselőt hátrányosan érintő minden határozatnak tartalmaznia kell az alapjául szolgáló indokokat.”

4 Az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke kimondja:

„Az elhalálozás miatti megszűnés esetén kívül az ideiglenes alkalmazott alkalmazotti jogviszonya megszűnik:

[...]

c) határozatlan időre szóló szerződés esetén:

- i) a szerződésben előírt felmondási idő nem lehet rövidebb, mint minden egyes szolgálati év után egy hónap, legrövidebb időtartama három, leghosszabb időtartama 10 hónap lehet. A felmondási idő azonban nem veheti kezdetét a szülési szabadság vagy a betegszabadság alatt, feltéve, hogy a betegszabadság három hónapnál nem hosszabb. Ezenkívül – az említett korlátok között – a felmondási idő folyása nyugszik a szülési szabadság vagy a betegszabadság alatt;

[...]”

A jogvita alapját képező tényállás és az elsőfokú eljárás

5 A jogvita alapját képező tényállás és az elsőfokú eljárás leírása a megtámadott ítélet 6–32. pontjában található, és a következőket tartalmazza.

- 6 Az 1947. június 21-én született P. Landgren 1995. január 3-tól állt az ETF alkalmazásában C besorolási csoportba tartozó ideiglenes alkalmazottként, kezdetben határozott, majd 2000. július 18-tól határozatlan időre szóló szerződéssel.
- 7 A P. Landgren próbaidejének értékeléséről szóló, 1995. május 10-én készített jelentés a következő észrevételeket tartalmazta:
- az „A feladatkör ellátására való alkalmasság”-ra vonatkozóan: „alkalmas”, a „Szövegértés, alkalmazkodóképesség, ítélőképesség” pontban ugyanakkor az „elégtelen” jelző áll, amelyet a pontatlanság, a részletekre való odafigyelés és a figyelem hiánya indokol;
 - a „Teljesítmény”-re vonatkozóan: „Jó”, a „A munkavégzés gyorsasága” esetén szintén az „elégtelen” jelző szerepel, amelyet egyes határidők be nem tartása, különösen az alkalmazotti szerződések késedelmes elkészítése indokol;
 - „A munkavégzés során tanúsított magatartásra” vonatkozóan az értékelés „Kiváló”.
- 8 P. Landgrennek az 1995 és 1997 közötti időszakra vonatkozó első szakmai előmeneteli jelentésében – amely 1997. május 13-án készült el – általános pontszáma „3”, amely a „kielégítőnek” megfelelő pontszám egy 1-től 6-ig terjedő skálán, amely a „kiváló” és a „teljesen elfogadhatatlan” között mozog. Egészen pontosan a „Szakmai ismeretek” és a „A munkavégzés során tanúsított magatartás” pontoknál „jó” megjegyzést kapott, míg a „Hatékonyság” pontnál „elégtelen”-t. Ezzel kapcsolatban ismét a figyelem hiánya és a feladatok nem elég gyors elvégzése kerül említésre. Hangsúlyozva az összességében kedvező értékelést, azt kéri tőle, hogy figyeljen jobban oda a pontosságra, és fejlessze „politikai érzékét”.

- 9 Az 1997-től 1998-ig terjedő időszakra vonatkozó második szakmai előmeneteli jelentés – amelynek elkészítésére 1998. június 17-én került sor – magasabb összpontszámot, nevezetesen „2”-es osztályzatot ad, amely a „jó” minősítés megfelelője. Az általános megjegyzések között az értékelő lényegében megállapítja, hogy P. Landgren teljesítménye egyértelműen javult, megemlítve azonban, hogy a „Hatékonyság” pontban még van mód a fejlődésre.
- 10 Az 1999 és 2000 közötti időszakra vonatkozó, 2000. január 17-én elkészített szakmai előmeneteli jelentés megerősíti a „2”-es összpontszámot, és semmilyen hiányosságról nem tesz említést; mindegyik pontban „jó” minősítést ad. P. Landgrent ugyanakkor felszólítják, hogy fejlessze az időbeosztását. Az ETF szabályozásával és működésével kapcsolatos ismeretei ugyanakkor külön említésre kerülnek.
- 11 A 2000 és 2001 közötti időszakra vonatkozó, 2001. március 29-én elkészített szakmai előmeneteli jelentésben P. Landgren alacsonyabb összpontszámot, nevezetesen „3”-ast kapott. Hangsúlyozva P. Landgren kommunikációs készségét, figyelmességét, udvariasságát, az ETF-fel kapcsolatos kiemelkedő ismereteit, rugalmasságát és a felettesei iránt tanúsított lojalitását, a jelentés hiányosságokat ró fel az informatika terén, illetve az „Elemzőkészség és ítélőképesség” pontban felszólítják, hogy ne vonjon le elhamarkodott következtetéseket, különösen ha nem tájékozódott kellőképpen az iratokról, még ha jó javaslatokkal áll is elő. Végül azt javasolják, hogy vegyen részt egy képzésen az értekezleten való jegyzetelésről.
- 12 2002. januárja és 2003. januárja között P. Landgrent az ETF igazgatóságán foglalkoztatták, ahol elsősorban az igazgatóság tagjainak kiküldetéseivel és szabadságával kapcsolatos titkárnői és adminisztratív asszisztensi feladatokat látott el.
- 13 2002. július 9-én az ETF igazgatóhelyettese, U. H. időközi értékelési jelentést készített, amelyben kifejtette, hogy P. Landgren nem tesz eleget a feladatkörének ellátásához szükséges elvárásoknak. E megállapítást a kiküldetések előkészítésekor és a napirendek összeállításával kapcsolatban tapasztalt a szervezettség és az utókövetés hiányából, illetve az informatikai eszközökkel kapcsolatos ismeretek korlátozott használatából, valamint az ETF feladatainak és szervezeti felépítésének hiányos ismeretéből fakadó

némely hiányosságra alapította. E jelentés ugyanakkor kiemeli P. Landgrennek a különféle feladatai ellátásához való pozitív hozzáállását és e célból tett erőfeszítéseit.

- 14 A 2002-es év végén a két igazgatóhelyettes, U. H. és L. P. értékelő tisztségviselőkként – egy 2002 januárjában hatályba lépett új teljesítményértékelési rendszer alapján – elkészítették P. Landgren 2002-es évre vonatkozó szakmai előmeneteli jelentésének tervezetét.
- 15 U. H. megerősítette a 2002. július 9-i értékelését, amelyben előadta a P. Landgren által ellátott feladatok szinte mindegyikével kapcsolatos súlyos hiányosságokat és P. Landgren megbízhatatlanságát, ugyanakkor kiemelte a feladatai ellátására tett erőfeszítéseket. Kijelentette, hogy már nem bízik P. Landgren munkájának a minőségében, és arra a következtetésre jutott, hogy a továbbiakban nem maradhat beosztásában.
- 16 L. P. álláspontja szerint a P. Landgren által ellátott konkrét feladatok minősége az esetek többségében kielégítő vagy néhány esetben jó volt, általános értékelésében azonban hivatkozik a feladatok késedelmes elvégzésére, valamint figyelmetlenségből eredő hibákra, amely álláspontja szerint részben a kiemelkedően nagy munkatehernek tudható be.
- 17 Az említett szakmai előmeneteli jelentéshez fűzött megjegyzéseiben P. Landgren – vitatva vagy magyarázva U. H. egyes konkrét kifogásait – elismeri, hogy az általa betöltött állás számára túl nagy megterhelést jelentett. Egyúttal felhívta a vezetőség figyelmét arra, hogy nehézségeit emlékeztetének egészségi állapota miatt bekövetkezett átmeneti zavara okozhatta, illetve egyebekben a munkahelye esetleges elvesztésével járó, anyagi helyzete, családi helyzete és életkora miatt rá nézve rendkívül hátrányos következményekre hivatkozott. Mindezek alapján azon lehetőség megvizsgálását kérte, hogy ugyanezen igazgatóságon vagy egyéb szervezeti egységnél más, kevésbé megterhelő feladatokat kaphasson.

18 Ezt a szakmai előmeneteli jelentést soha nem véglegesítették, és az P. Landgren személyzeti aktájába sem került bele.

19 2003. február 1-jén P. Landgren határozatlan időre az ETF „Kelet-Európa és Közép-Ázsia” főosztályára helyezték át, hogy a főosztály vezetője, S. S. és helyettese, S. T. részére, illetve az ETF koordinátora részére részmunkaidőben titkári feladatokat lásson el. A részmunkaidő iránti kérelmet az igazgató akként fogadta el, hogy az a 2003. február 1-jétől 2004. december 31-ig tartó időszakra vonatkozott, és azt a nyugdíjazásra való felkészülés indokolta, miután az alkalmazott betöltötte 55. életévét.

20 P. Landgren 2003-as évre vonatkozó, 2004. március 18-án elkészített szakmai előmeneteli jelentése kedvező volt, és az alábbi bekezdést tartalmazta:

„P. elérte a 2003-as évre részére kitűzött fő céljait. Az erre vonatkozó főbb mutatók értékeléséből kitűnik, hogy feladatait képes volt a határidő betartásával érdemben és hatékonyan ellátni.

P. bebizonyította, hogy képes odafigyelni a munkájára úgy, hogy egyidejűleg több kérdéssel foglalkozik. Memóriájának fejlesztésére komoly erőfeszítéseket tett.

P. informatikai ismereteit is fejlesztette.

P. jó és baráti – ugyanakkor tiszteletteljes – viszonyt tart fenn feletteseivel és munkatársaival.”

- 21 Ez utóbbi jelentést S. T. készítette el a 2003. novembere és 2004. márciusa között betegszabadságon lévő S. S. hivatali helyetteseként eljáró főosztályvezetőként, és azt igazgatóként P. R. láttamozta. Bár S. S. azt nem írta alá, ő mégis értékelőként szerepel a jelentésben S. T. mellett. Nem vitatott, hogy a főosztály vezetője nem osztotta S. T. értékelését, és P. Landgren teljesítményéről sokkal kedvezőtlenebb véleménnyel volt.
- 22 Ezt követően P. Landgren szükségesnek vélte, hogy a S. S.-sel folytatott megbeszélésen azt kérje, hogy tevékenységét továbbra is részmunkaidőben láthassa el. Az említett megbeszélésen – amelyre 2004. május 10-én került sor – a főosztályvezető arról tájékoztatta P. Landgren-t, hogy fenntartja a lehetőségét annak, hogy e kérelemről beszéljen P. R. igazgatóval.
- 23 2004. május 17-én P. Landgren megbeszélést folytatott P. R.-rel, aki P. Landgrennek a „korhatár előtti nyugdíjba vonulás” és az elbocsátás közötti választást ajánlott fel. P. R. azt is kifejtette, hogy az elbocsátás esetén P. Landgren az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 28a. cikke alapján munkanélküli járadékra jogosult mindaddig, amíg el nem éri a nyugdíjkorhatárhoz szükséges minimális életkort, vagyis a 60 évet.
- 24 2004. június 15-én P. Landgren újabb megbeszélést folytatott P. R. rel, ezúttal az ETF által kijelölt közvetítő jelenlétében. E megbeszélés során P. R. kifejtette P. Landgrennek, hogy „rokonszenves személy, azonban nem hatékony titkárnő”, és hogy ez utóbbi okból indítványozza elbocsátását.
- 25 A harmadik találkozón – amelyre 2004. június 25-én került sor – az ETF több más vezető beosztású munkatársa jelenlétében P. R. átadott P. Landgrennek egy levelet, amelyben az állt, hogy ideiglenes alkalmazotti szerződése 2005. január 1-jei hatállyal megszűnik.

26 A határozat így szólt:

„Kedves Pia!

Az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkével, munkaszerződésével és annak módosításaival összhangban sajnálattal tudatom Önnel, hogy az ETF-nél betöltött ideiglenes alkalmazotti munkaviszonya megszűnik. Mivel a szerződését módosító kiegészítés hat hónapos felmondási időt ír elő, utolsó munkanapja 2004. december 31-e lesz.

Szeretném ezúton is külön megköszönni az ETF-nél végzett munkáját, és sok sikert kívánok jövőbeli munkájához.”

27 E határozatot követően P. Landgren az „Adminisztráció és központi szolgálatok” egységhez helyezték át 2004. július 1-jei hatállyal. Kérésére engedélyezték, hogy tevékenységét az említett időponttól kezdve részmunkaidőben lássa el.

28 P. Landgren – akit 2004 októberében megműtöttek – három hónapon keresztül betegszabadságon volt, ennek következtében a felmondási idő három hónapon keresztül nyugodott.

29 P. Landgren 2004. szeptember 27-én a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be elbocsátási határozata ellen.

- 30 2005. január 21-én kézbesített, 2005. január 19-i határozatával a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság elutasította a panaszt, mivel az elbocsátást a P. Landgren által végzett munka elégtelen és nem kielégítő jellege indokolta, valamint az, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem élt nyilvánvalóan vissza az őt a szolgálati érdeknek megítélésével kapcsolatban megillető széles körű mérlegelési jogkörrel. A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság ugyanakkor ügyelt arra, hogy – P. Landgren elbocsátása időpontjának meghatározásakor – a gondoskodási kötelezettség alapján külön figyelembe vegye az érintett ideiglenes alkalmazott érdekeit.
- 31 Ezen körülmények között P. Landgren 2005. április 28-án keresetet nyújtott be egyrészről az elbocsátásáról szóló határozat megsemmisítésére, másrészről a határozat révén őt ért vagyoni és nem vagyoni kár megtérítésére.
- 32 Az első fokon benyújtott keresetet eredetileg az Elsőfokú Bíróság hivatalánál, a T-180/05. számon vették nyilvántartásba. 2005. december 15-i végzésével az Elsőfokú Bíróság az Európai Unió Közzolgálati Törvényszékének felállításáról szóló, 2004. november 2-i 2004/752/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 333., 7. o.) 3. cikkének (3) bekezdése alkalmazásával jelen ügyet áttette a Közzolgálati Törvényszékhez. A keresetet a Közzolgálati Törvényszék hivatala az F-1/05. számon vette nyilvántartásba.
- 33 A megtámadott ítélettel a Közzolgálati Törvényszék közbenső ítéletben egyrészt megsemmisítette az elbocsátásról szóló határozatot, másrészt felhívta a feleket, hogy próbáljanak megegyezni P. Landgren jogellenes elbocsátásáért járó méltányos anyagi kártérítés összegéről, illetve – megegyezés hiányában – az ítélet kihirdetésétől számított három hónapon belül terjesszék a Közzolgálati Törvényszék elé a kártérítésre vonatkozó összesszerű kérelmeiket.
- 34 Miután a felek tájékoztatták a Közzolgálati Törvényszéket, hogy nem tudtak megegyezni az anyagi kártérítés összegéről, és az ETF jelezte, hogy hajlandó 39 265,10 euró összegű kártérítést fizetni P. Landgrennek, a Közzolgálati Törvényszék 2007. május 22-i végzésével, az ügy végleges eldöntéséig ideiglenes jelleggel, 39 000 euró összegű anyagi kártérítést írt elő.

- 35 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata – amelyet a 2004/752 határozat 3. cikkének (4) bekezdése értelmében *mutatis mutandis* alkalmazni kell a Törvényszékre is – 77. cikkének b) pontja és 78. cikke alapján a Közzolgálati Törvényszék elnöke 2007. május 22-i végzésével az F-1/05. sz. ügyben felfüggesztette az eljárást, amíg az Elsőfokú Bíróság ítéletet nem hirdet a jelen ügyben. A Közzolgálati Törvényszék elnöke szerint ugyanis az ügy végleges eldöntése azon múlik, hogy P. Landgren teljes és állandó jelleggel munkaképtelen-e. E kérdés eldöntése bizonyításfelvételt igényelhet, úgy mint orvosszakértők kirendelése, ami az eljárás költségességére tekintettel ellentétben állna az igazságszolgáltatás megfelelő működésével, amíg a közbenső ítélet ellen benyújtott fellebbezést nem bírálták el.

A megtámadott ítéletről

- 36 Elsőként, a megtámadott ítélet 60–79. pontjában a Közzolgálati Törvényszék megvizsgálta az ETF azon érvelését, miszerint nincs olyan jogalap, amelynek értelmében indokolni kellene az elbocsátási határozatot.
- 37 Ezzel kapcsolatban a Közzolgálati Törvényszék emlékeztetett arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében (a Bíróság 195/80. sz., Michel kontra Parlament ügyben 1981. november 26-án hozott ítéletének [EBHT 1981., 2861. o.] 22. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-1/90. sz., Pérez-Mínguez Casariego kontra Bizottság ügyben 1991. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 1991., II-143. o.] 73. pontja; a T-178/95. és T-179/95. sz., Piccolo és Caló kontra Régiók Bizottsága egyesített ügyekben 1997. március 18-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1997., I-A-51. o. és II-155. o.] 33. pontja; a T-351/99. sz., Brumter kontra Bizottság ügyben 2001. július 20-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2001., I-A-165. o. és II-757. o.] 28. pontja; a T-11/03. sz., Afari kontra EKB ügyben 2004. március 16-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-65. o. és II-267. o.] 37. pontja; a T-281/01. sz., Huygens kontra Bizottság ügyben 2004. július 6-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-203. o. és II-903. o.] 105. pontja; a T-171/05. sz., Nijs kontra Számvevőszék ügyben 2006. október 3-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., I-A-2-195. o. és II-A-2-999. o.] 36. pontja) az indokolási kötelezettség a közösségi jog olyan alapelve, amely alól csak kényszerítő okok esetén van lehetőség az eltérésre, és ez az EK 253. cikkben és a személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdésében kimondott elv a tisztviselőkre vonatkozóan kifejezetten része az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikkében is hivatkozott jogoknak és kötelezettségeknek.

38 A Közzszolgálati Törvényszék ugyanakkor megjegyezte, hogy a 25/68. sz., Schertzer kontra Parlament ügyben 1977. október 18-án hozott ítélet (EBHT 1977., 1729. o.) 38–40. pontjában a Bíróság kimondta, hogy egy ideiglenes alkalmazott jogviszonya az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkének (2) bekezdése értelmében a határozatlan időre szóló szerződés az abban meghatározott felmondási idő leteltekor szűnik meg. A Törvényszék kiemelte azt is, hogy a Bíróság kimondta, hogy az említett szerződés felmondásának alapja – amely széles körű mérlegelési jogkört enged az illetékes hatóságnak, és amelyet ez utóbbi rendelkezés kifejezetten szabályoz, illetve amelyet az alkalmazott jogviszonya megkezdésének pillanatában saját maga is elismer – a munkaszerződés, így azt nem szükséges indokolni. A Törvényszék hangsúlyozta, hogy a Bíróság szerint az ideiglenes alkalmazott helyzete ezen a ponton tér el a személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó tisztviselőtől, mivel a személyzeti szabályzat 25. cikkének analógia útján történő alkalmazása – az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikkében foglalt, a személyzeti szabályzat 11–26. cikkére történő hivatkozás ellenére – nem lehetséges. A Közzszolgálati Törvényszék hozzátette, hogy ezt az értelmezést erősíti meg az állandó ítélkezési gyakorlat is (a Bíróság C-18/91. P. sz., V kontra Parlament ügyben 1992. június 19-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-3997. o.] 39. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-45/90. sz., Speybrouck kontra Parlament ügyben 1992. január 28-án hozott ítéletének [EBHT 1992., II-33. o.] 90. pontja; a T-51/91. sz., Hoyer kontra Bizottság ügyben 1994. március 17-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1994., I-A-103. o. és II-341. o.] 27. pontja; a T-52/91. sz., Smets kontra Bizottság ügyben 1994. március 17-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1994., I-A-107. o. és II-353. o.] 24. pontja; a T-70/00. sz., Hoyer kontra Bizottság ügyben 2002. december 5-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2002., I-A-247. o. és II-1231. o.] 55. pontja; a T-175/03. sz., Schmitt kontra Európai Újjáépítési Ügynökség ügyben 2004. július 7-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-211. o. és II-939. o.] 57. és 58. pontja; a T-471/04. sz., Kazantzoglou kontra Európai Újjáépítési Ügynökség ügyben 2006. február 23-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., I-A-2-35. o. és II-A-2-157. o.] 43. és 44. pontja; a T-10/02. sz., Girardot kontra Bizottság ügyben 2006. június 6-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., I-A-2-129. o. és II-A-2-609. o.] 72. pontja).

39 A közösségi jognak a munkavállalók elbocsátásával és az egymást követő határozott idejű munkaszerződések vagy munkaviszonyok visszaélésszerű alkalmazásával szembeni védelme terén történt fejlődésére, valamint az esetlegesen sérelmet okozó jogi aktusok formális indokolásának követelményére vonatkozó ítélkezési gyakorlatra tekintettel a Közzszolgálati Törvényszék szükségét érezte megvizsgálni, hogy egy ideiglenes alkalmazott határozatlan időre szóló szerződésének felmondását valóban nem szükséges-e indokolni.

40 Elsősorban – mint az az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelvvel (HL L 175., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet,

368. o.) végrehajtott, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodásból kitűnik – a határozatlan időre szóló szerződések a „munkáltatók és a munkavállalók közötti munkaviszony általános formái”, és a Bíróság kiemelte, hogy a munkahely stabilitásának előnye fontos részét képezi a munkavállalók védelmének (a C-144/04. sz. Mangold-ügyben 2005. november 22-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-9981. o.] 64. pontja; lásd még a C-212/04. sz., Adeneler és társai ügyben 2006. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-6057. o.] 62. pontját), a Közszolgálati Törvényszék szerint lehetővé tenni a munkáltatónak, hogy egy határozatlan időre szóló munkaviszonyt úgy mondjon fel, hogy a felmondási idő tiszteletben tartása mellett ugyan, de nem jelöli meg az annak alapjául szolgáló okokat, a határozatlan időre szóló munkaszerződések lényegét – vagyis az állás biztonságának bizonyos fokú garanciáját – sértené, így az az ilyen típusú szerződések és a határozott idejű szerződések közötti különbségek felhígulásához vezetne.

41 Másodsorban a Közszolgálati Törvényszék hivatkozik a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által 1982. június 22-én elfogadott, a munkaviszony munkáltató által kezdeményezésére történő megszüntetéséről szóló 158. számú egyezményének 4. cikkére, amelyből kitűnik, hogy „[a] munkavállaló munkaviszonya csak abban az esetben szüntethető meg, ha ennek a munkavállaló alkalmasságával vagy magatartásával, avagy a vállalat, intézmény, illetve szolgálat működési szükségleteivel kapcsolatos alapos indoka van”, valamint az 1961. október 18-i Európai Szociális Charta felülvizsgált változata 24. cikkének a) pontjára, amely biztosítja „a munkavállalók jogát az alkalmasságukkal vagy viselkedésükkel összefüggő, illetve a vállalat, intézmény vagy szolgálat működésének szükségletein alapuló, elfogadható ok nélkül történő elbocsátással szemben”, továbbá az Európai Unió Nizzában 2000. december 7-én kihirdetett Alapjogi Chartája (HL C 364., 1. o.) 30. cikkére, melynek értelmében „[a] közösségi joggal, valamint a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban minden munkavállalónak joga van az indokolatlan elbocsátással szembeni védelemhez”. E Charta 41. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdése pedig a gondos ügyintézésrel kapcsolatban általános jelleggel kimondja „az igazgatási szervek azon kötelezettségét, hogy döntéseiket indokolják”.

42 Ebben a tekintetben a Közszolgálati Törvényszék megjegyezte, hogy a Charta célja „azoknak a jogoknak a megerősítése, amelyek különösen a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból és nemzetközi kötelezettségeiből, az Európai Unióról szóló szerződésből és a közösségi szerződésekből, az [...] [EJEE-]ből, az Unió és az Európa Tanács által elfogadott szociális chartákból, valamint a [...] Bíróság és az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatából következnek” (lásd e tekintetben a Bíróság C-540/03. sz., Parlament kontra Tanács ügyben 2006. június 27-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-5769. o.] 38. pontját).

- 43 A Közzolgálati Törvényszék ezenkívül úgy vélte, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartájának ünnepélyes kihirdetésével az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság elismerték annak különleges fontosságát, amelyre jelen esetben tekintettel kell lenni a személyzeti szabályzat és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek rendelkezéseinek értelmezésekor.
- 44 Tekintve, hogy semmilyen kényszerítő indok alapján nincs lehetőség az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek értelmében vett ideiglenes alkalmazottaknak – különösen ha határozatlan időre szóló szerződéssel rendelkeznek – az indokolatlan elbocsátás elleni védelemből történő kizárására, illetve – amennyiben szerződésük határozott időre szól – a szerződés lejárta előtt történő elbocsátásukra, a Közzolgálati Törvényszék megállapította, hogy a megfelelő védelem biztosítása céljából lehetővé kell tenni egyrészt, hogy az érdekelt felek megbizonyosodhassanak jogos érdekeik tiszteletben tartásáról vagy azok megsértéséről, és mérlegelhessék a jogorvoslat lehetőségét, másrészt hogy a bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati hatáskörét, amelyhez viszont el kell ismerni, hogy az illetékes hatóságot indokolási kötelezettség terheli.
- 45 Végezetül a Közzolgálati Törvényszék kiemelte, hogy az illetékes hatóságot terhelő ezen indokolási kötelezettség nem zárja ki azt, hogy e hatóság az elbocsátás terén széles körű mérlegelési jogkörrel rendelkezzen, és hogy ebből következően a közösségi bíróság által végzett felülvizsgálat a nyilvánvaló mérlegelési hiba fennállására vagy a hatáskörrel való visszaélésre korlátozódjék (az Elsőfokú Bíróság T-79/98. sz., Carrasco Benítez kontra EMEA ügyben 1999. február 11-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1999., I-A-29. o. és II-127. o.] 55. pontja; a T-223/99. sz., Dejaiffe kontra OHIM ügyben 2000. december 12-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2000., I-A-277. o. és II-1267. o.] 53. pontja; a T-7/01. sz., Pyres kontra Bizottság ügyben 2003. február 6-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-37. o. és II-239. o.] 50. és 51. pontja), valamint az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkének szövegével nem ellentétesek a fenti megállapítások, mivel e cikk c) pontjának i. alpontja a felmondási idő és annak időtartama meghatározására szorítkozik, anélkül azonban, hogy kitérne az elbocsátás indokolásának kérdésére.
- 46 Másodsorban, a Közzolgálati Törvényszék azt vizsgálta a megtámadott ítélet 77–81. pontjában, hogy betartották-e ebben az esetben az indokolási kötelezettséget. Noha egy határozatlan időre szóló szerződéssel foglalkoztatott alkalmazott elbocsátása esetén különös jelentősége van annak, hogy az ezen intézkedés indokolása főszabály szerint az említett határozattal azonos szövegben, írásban egyértelműen fel legyen tüntetve, a Közzolgálati Törvényszék szerint ugyanakkor az elbocsátással kapcsolatos

indokolási kötelezettséget akkor is teljesítettnek kell tekinteni, ha az érdekeltet ezen indokokról a hivatali előljárójával való megbeszélés során megfelelően tájékoztatták, és ha a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság határozatát röviddel az említett megbeszélések után hozták meg, valamint a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság adott esetben – az érdekelt által benyújtott panaszra adott válaszában – ki is egészítheti ezt az indokolási kötelezettséget.

47 Jelen esetben a Közzszolgálati Törvényszék megállapította, hogy P. R. a 2004. június 15-én és 25-én folytatott megbeszélésen tájékoztatta P. Landgren-t az elégtelen szakmai munkájára vonatkozó azon okokról, amelyek miatt meg kívánták szüntetni ideiglenes alkalmazotti szerződését és a benyújtott panaszra adott válaszában a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság további pontosításokat is adott. P. Landgren így mérlegelhette az elbocsátási határozat megalapozottságát, és lehetősége nyílt keresetet indítani a Közzszolgálati Törvényszék előtt, ebből következően az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapot el kellett utasítani.

48 Harmadrészt a Közzszolgálati Törvényszék a megtámadott ítélet 82–95. pontjában megvizsgálta az elbocsátási határozat indokainak megalapozottságát.

49 Ebben a tekintetben a Közzszolgálati Törvényszék mindenekelőtt megjegyezte, hogy az elbocsátás indokolásaként az ETF egyedül P. Landgren „általános” szakmai hiányosságait hozta fel, amit a P. Landgren által végzett munkára vonatkozó kedvezőtlen szakmai előmeneteli jelentések és kifogások összessége tanúsít.

50 A Közzszolgálati Törvényszék ezt követően megjegyezte, hogy bár az olyan hiányosságokat, mint a figyelmetlenséget, illetve a pontatlan és nem hatékony munkavégzést P. Landgren teljes szakmai pályafutása során felrótták – a próbaidő végén készült jelentésből és az egyéb szakmai előmeneteli jelentésekből is az tűnik ki, hogy érdemeinek értékelése – az ETF állításával ellentétben – (az 1997-től 2000-ig tartó időszakban és 2003-ban) összességében kielégítő, sőt bizonyos esetben jó is volt.

- 51 Ugyanakkor a Közszerolálati Törvénysszék kiemelte, hogy két személy is meglehetősen kedvezőtlen értékelést adott, nevezetesen U. H. igazgatóhelyettes, akinek P. Landgren 2002 januárjától 2003 januárjáig, valamint S. S. főosztályvezető, akinek 2003. február 1-je és 2004. június 30-a között volt a titkárnője.
- 52 Egyrészt azonban a Közszerolálati Törvénysszék megjegyezte, hogy a 2002-es évre vonatkozó előmeneteli jelentés tervezetével kapcsolatban e szöveg nemcsak hogy soha nem került véglegesítésre, hanem a másik igazgatóhelyettes, L. Pescia – aki mellett P. Landgren szintén ugyanezen időszakban dolgozott – sokkal kevésbé is volt kritikus, mivel P. Landgren által elvégzett feladatokkal kapcsolatban munkáját kielégítőnek, sőt jónak ítélte, annak ellenére, hogy megemlíttett néhány hiányosságot, amelyeket részben a kiemelkedően nagy munkatehernek tudott be.
- 53 Másrészt pedig a Közszerolálati Törvénysszék úgy vélte, hogy a 2003-as évre vonatkozó, S. T. – aki mellett P. Landgren szintén dolgozott – által 2004. március 18-án készített és P. R. által 2004. március 31-én – vagyis mintegy két hónappal azelőtt, hogy P. Landgrennel közölte volna szerződésének megszüntetésére irányuló szándékát – láttamozott szakmai előmeneteli jelentés P. Landgrenre nézve kifejezetten kedvező volt. A Közszerolálati Törvénysszék kiemelte különösen, hogy az értékelés szerint P. Landgren „elérte a 2003-as évre kitűzött fő céljait [...], feladatait képes volt a határidő betartásával érdemben és hatékonyan ellátni [...], bebizonyította, hogy képes odafigyelni a munkájára úgy, hogy egyidejűleg több kérdéssel foglalkozik [...], memóriájának fejlesztésére komoly erőfeszítéseket tett [...], informatikai ismereteit is fejlesztette [...], jó és baráti – ugyanakkor tiszteletteljes – viszonyt tart fenn feletteseivel és munkatársaival”.
- 54 A Közszerolálati Törvénysszék ezenkívül azt is megállapította, hogy az iratokból nem tűnik ki, hogy P. Landgren szakmai teljesítménye az utolsó előmeneteli jelentés – amelyben P. Landgrennel kapcsolatban kiemelik a feladatok hatékony elvégzését és a határidők betartását – S. T. által 2004 márciusában történt elkészítésétől az elbocsátási határozat három hónappal később történt elfogadásáig jelentősen romlott volna.

55 Mindebből következően a Közzszolgálati Törvényszék szerint az elbocsátási határozat nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmazott, következésképpen azt meg kell semmisíteni.

56 Negyedrészt és végezetül azonban, figyelembe véve, hogy P. Landgren nyilatkozata szerint egészségi állapota jelentősen megromlott, így fizikailag nem lenne képes ismét munkába állni az ETF-nél, a Közzszolgálati Törvényszék kimondta, hogy annak érdekében, hogy P. Landgren érdekében a megsemmisítést kimondó jelen ítélet hatékonyan érvényesüljön – a Közzszolgálati Törvényszék a vagyoni természetű jogviták tekintetében ráruházott korlátlan felülvizsgálati jogkör alapján felszólítja az alperest, hogy keressen olyan méltányos megoldást, amely biztosítja P. Landgren jogainak megfelelő védelmét (lásd e tekintetben a Bíróság C-242/90. P. sz., Bizottság kontra Albani és társai ügyben 1993. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 1993., I-3839. o.] 13. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-10/02. sz., Girardot kontra Bizottság ügyben 2004. március 31-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-109. o. és II-483. o.] 89. pontját).

57 A Közzszolgálati Törvényszék ezért felhívta a feleket, hogy először is próbáljanak megegyezni P. Landgren jogellenes elbocsátásáért járó méltányos anyagi kártérítés összegéről, majd tájékoztassák a Közzszolgálati Törvényszéket az így meghatározott összegről, illetve – megegyezés hiányában – a megtámadott ítélet kihirdetésétől számított három hónapon belül terjesszék a Közzszolgálati Törvényszék elé a kártérítésre vonatkozó összesszerű kérelmeiket.

A fellebbezésről

I – Eljárás

58 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. december 22-én benyújtott beadványával az ETF kezdeményezte a jelen fellebbezést.

59 2007. március 26-án a Bizottság kérte, hogy az eljárásba beavatkozhasson. 2007. április 19-i végzésével a fellebbezési tanács elnöke hozzájárult, hogy a Bizottság az ETF kérelmének támogatása végett beavatkozzon az eljárásba.

60 P. Landgren 2007. április 16-án nyújtotta be a válaszbeadványát.

61 2007. június 4-i levelével az ETF kérte, hogy az előírt határidő 2007 május 10-én letelte ellenére engedélyezzék részére válaszbeadvány benyújtását *vis maior* esetének fennforgása miatt. A fellebbezési tanács elnöke 2007. június 12-i határozatával elutasította a kérelmet.

62 A Bizottság 2007. június 6-án nyújtotta be a beavatkozási beadványát. Az ETF 2007. július 19-én, P. Landgren pedig 2007. augusztus 28-án nyújtotta be a beadványra tett észrevételeit.

63 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (fellebbezési tanács) megállapította, hogy a felek egyike sem terjesztett elő tárgyalás tartása iránti kérelmet az írásbeli szakasz befejezéséről való értesítéstől számított egy hónapon belül, és az eljárási szabályzat 146. cikke alapján úgy döntött, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz.

II – *A felek kérelmei*

64 Az ETF azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és következképpen ismerje el egyrészt az elbocsátásról szóló, első fokon megtámadott határozat jogszerűségét, másrészt azt, hogy nincs jogalapja kártérítésnek P. Landgren részére;
- kötelezze P. Landgren az eljárás költségeinek (beleértve a Köszolgálati Törvény-szék előtt felmerült költségeit) viselésére.

65 P. Landgren azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést;
- másodlagosan adjon helyt az első fokon előterjesztett kérelmének;
- kötelezze az ETF-et a költségek viselésére.

66 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- következésképpen, elsődlegesen nyilvánítsa elfogadhatatlannak az első fokon benyújtott keresetet, vagy legalább a benne szereplő kártérítési kérelmet;
- másodlagosan adjon helyt az ETF kérelmeinek

A jogkérdésről

I – *A fellebbezés elfogadhatóságáról*

A – *A felek érvei*

67 P. Landgren szerint a fellebbezés teljes egészében elfogadhatatlan, mivel az ETF már tudomásul vette a megtámadott ítéletet. Ebben a tekintetben P. Landgren a Bíróság C-248/99. P. sz., Franciaország kontra Monsanto és Bizottság ügyben 2002. január 8-án hozott ítéletének (EBHT 2002., I-1. o.) 31. pontjára hivatkozik, miszerint az ítélet tudomásulvétele akadályát képezheti az ítélet ellen benyújtott fellebbezés elfogadhatóságának.

II - 2866

- 68 Ebben az esetben az ítélet elfogadása az ETF egy képviselőjének 2006. november 10-i leveléből kitűnik, amelyben egyoldalú jogi aktussal elfogadta a megtámadott ítéletet, és lemondott az ítélet elleni jogorvoslati lehetőségekről.
- 69 P. Landgren szerint ugyanis az ETF-nek, amennyiben szándékában állt fellebbezni a megtámadott ítélet ellen, tartózkodnia kellett volna az ítélet végrehajtásának felajánlásától a fellebbezés benyújtása előtt, valamint ez alapján a Közzolgálati Törvényszék előtt folyamatban lévő eljárás felfüggesztésére irányuló kérelem benyújtásától.
- 70 Az ETF márpedig, épp ellenkezőleg, egy esetleges fellebbezés jogának fenntartása nélkül felhívta P. Landgrent, hogy egyezzenek meg a kártérítésről, vagy ennek hiányában terjesszék a Közzolgálati Törvényszék elé a kártérítésre vonatkozó összecszerű kérelmeiket. Az ilyen megegyezés vagy előterjesztés véglegesen lezárta volna a jogvitát, kizárva minden további eljárást, tekintve, hogy a kártérítési kötelezettség már nem a megtámadott ítéletből, hanem a megegyezésből következne.
- 71 Az ETF tehát a 2006. november 10-i levélben jelezte, hogy reméli, megegyezésre jutnak P. Landgrennel. E tekintetben P. Landgren megjegyzi, hogy az ETF számára, amennyiben fellebbezni kívánt, csekély jelentőséggel bírt volna a megegyezés, tekintve, hogy a fellebbezés azt úgylis megtámadja.
- 72 Ezt igazolja az ETF azon állítása, mely szerint P. Landgrennek minél előbb elő kellene állnia javaslatával, hogy a kártérítés kifizetését beszámíthassák a 2006-os költségvetésbe. P. Landgren szerint ebből az következik, hogy az ETF-nek szándékában állt véglegesen végrehajtani a megtámadott ítéletet, mivel ellenkező esetben csekély jelentőséggel bírt volna, hogy a kártérítés kifizetését a 2006-os, vagy a 2007-es költségvetésbe számítják be.

73 Mivel az ETF először a 2006. december 5-i levelében fenntartotta a megtámadott ítélettel szembeni fellebbezés jogát, majd 2006. december 8-án visszavonta, 2006. december 5-i levelében kártérítési javaslattal állt elő, végül pedig benyújtotta a jelen fellebbezést, megsértette a jogbiztonság elvét, különösen, hogy P. Landgren a 2006. november 10-i javaslatot elfogadta.

74 P. Landgren továbbá azt állítja, hogy a 2006. november 10-i levelet még ha nem is lehetett a megtámadott ítélet ETF-általi elfogadásának tekinteni, az ETF képviselőjének konkrét, egybehangzó és feltétlen ígéretei alapján szerint jogosan bízhatott abban, hogy az ítélet gyorsan és véglegesen végrehajtásra kerül. Mivel az ETF először a 2006. december 5-i levelében fenntartotta a megtámadott ítélettel szembeni fellebbezés jogát, majd 2006. december 8-án visszavonta, 2006. december 5-i levelében kártérítési javaslattal állt elő, végül pedig benyújtotta a jelen fellebbezést, megsértette a bizalomvédelem elvét. Ráadásul az ilyen álláspont-változtatás kétségbe vonja az ETF-nek a vita megoldásával kapcsolatos személyes és tényleges szándékait. Ezt látszik alátámasztani a Bizottság beavatkozási kérelme is, amely azt jelzi, hogy a valójában védeni kívánt érdek nem más, mint a megtámadott ítélet következményei a gyakorlatra, hogy az ideiglenes alkalmazottak elbocsátását az ítélkezési gyakorlat alapján ne kelljen indokolni.

75 Az ETF és a Bizottság szerint ez az érvelés megalapozatlan.

B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

76 Függetlenül annak vizsgálatától, hogy az ítélet elfogadásának fogalma alkalmazható-e egy közösségi intézmény által elfogadott határozat megsemmisítésére irányuló eljárás keretében, meg kell jegyezni, hogy az EK 233. cikkből következően az intézmény, amelynek aktusát a Bíróság megsemmisítette, köteles megtenni az ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket.

- 77 Jelen esetben a Közzolgálati Törvényszék felhívta az EFT-et, hogy keressen olyan megoldást, amely megfelelően védi P. Landgren jogait. A megtámadott ítélet rendelkező részének 2. pontja értelmében a Közzolgálati Törvényszék elrendelte, hogy a felek kötelesek az ítélet kihirdetését követő három hónapon belül előterjeszteni az elbocsátási határozat jogellenessége miatti anyagi kártérítés közös megegyezéssel meghatározott összegét, illetve – megegyezés hiányában – az említett összegre vonatkozó összesszerű kérelmeiket.
- 78 Végezetül, az EK 244. cikk értelmében a Közzolgálati Törvényszék ítéletei az EK 256. cikkben megállapított feltételek szerint végrehajthatók.
- 79 Ebből következően a megtámadott ítélet rendelkező részét figyelembe véve, és az indokai fényében olvasva, különös tekintettel a 93. pontra, az ETF-nek kötelessége volt megkísérelni a P. Landgrennel való megegyezést az ítélet által neki megítélt anyagi kártérítésről. P. Landgren maga is jelezte a 2006. november 22-i levelében, hogy „[az ETF-nek] kell [neki] javaslatot tennie a kártérítésre vonatkozóan, amelynek alapján ő dönt, különösen, mivel nyilvánvalóan az alperes intézménynek kell végrehajtania a megsemmisítésről szóló ítéletet”.
- 80 Mivel a Bíróság alapokmánya I. mellékletének 12. cikke alapján az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott fellebbezésnek nincs felfüggesztő hatálya, a pusztá tény, hogy az ETF felvette a kapcsolatot P. Landgrennel a Közzolgálati Törvényszék ítéletének végrehajtása érdekében, nem jelenti, hogy lemondott a fellebbezésről. A jogorvoslat gyakorlásáról való lemondás, mivel jog elvesztésével jár, csak abban az esetben okozhatja valamely kereset elfogadhatatlanságát, ha a lemondás egyértelmű és feltétlen volt.
- 81 Ebben az esetben nyilvánvalóan nem erről van szó. Nemcsak hogy a 2006. november 10-i levél nem említ semmiféle lemondást, hanem P. Landgren 2006.

november 22-i levelére válaszolva az ETF 2006. december 5-én kifejezetten azt is írta, hogy „mindenesetre, a javaslattól függetlenül fenntartja magának a [Közzszolgálati Törvénysszék] 2006. október 26-i ítélet[e] elleni fellebbezés jogát”.

82 Ebből a szempontból közömbös, hogy az ETF jelezte reményét, hogy megegyezésre tud jutni P. Landgrennel, hiszen ez egyszerűen azon szándékát jelzi, hogy jóhiszeműen végrehajtaná a Közzszolgálati Törvénysszék ítéletét. Hasonlóképpen, figyelembe véve, hogy a fellebbezésnek nincs felfüggesztő hatálya, az ETF azon óhaja, hogy P. Landgren kártérítését a 2006-os költségvetésben számolhassa el, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy az ETF-nek ne állt volna szándékában fellebbezni, vagy *a fortiori*, lemondott volna ezen jogáról.

83 Ugyanezen indokok alapján P. Landgren nem állíthatja, hogy az ETF megsértette volna a bizalomvédelem elvét. Meg kell ugyanis jegyezni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a magánszemély hivatkozhat erre az elvre, ha olyan helyzetbe kerül, amelyben a közösségi adminisztráció – konkrét ígéretet téve – benne megalapozott várakozásokat kelt. Az ígéreteknek egyebekben összhangban kell állniuk a hatályos jogszabályokkal (lásd a Bíróság 213/06. P. sz., AER kontra Karatzoglou ügyben 2007. július 18-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-6733. o.] 33. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Arra a feltételezésre márpedig, hogy lehet az ETF-fel, mint peres félle szemben hivatkozni a bizalomvédelem elvére hivatali tevékenységében, elegendő megjegyezni, hogy az eddigiekből következik, hogy az ETF semmi konkrét ígéretet nem tett P. Landgrennek a jogvita esetleges végleges megoldására.

84 Ebből következően a jelen elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

II – Az egyes kérelmek elfogadhatóságáról

A – A felek érvei

85 P. Landgren azt állítja, hogy az ETF arra irányuló kérelmei, hogy az Elsőfokú Bíróság ismerje el az elbocsátásról szóló határozat jogszerűségét, illetve azt, hogy nincs jogalapja a Közzolgálati Törvényszék által megítélt kártérítésnek, elfogadhatatlan. E kérelmek nem felelnek meg az eljárási szabályzat 139. cikke követelményeinek, mivel nem egyeznek meg az ETF által a Közzolgálati Törvényszék előtt előadottakkal. Ezen kérelmeket nem is lehet úgy értelmezni, hogy az Elsőfokú Bíróság adjon helyt az ETF által első fokon előterjesztett kérelmeinek. Az ETF ugyanis úgy nyújtotta be a kérelmeket, mintha csupán a megtámadott ítélet megsemmisítéséből következnenek és nem az ügy az Elsőfokú Bíróság által érdemben történő eldöntéséből.

86 P. Landgren még hozzáteszi, hogy az Elsőfokú Bíróság nem illetékes dönteni a kérdésben. Az eddigiekből ugyanis arra következtet, hogy a fellebbezést úgy kell tekinteni, hogy a megtámadott ítélet megsemmisítésére irányul és nem az ő, P. Landgren helyzetének újraértékelésére. Ezért az ETF személyes és tényleges szándékai kétségesek, és a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

87 Amint P. Landgren állítja, a fellebbviteli bíróság, az elsőfokú bírósághoz hasonlóan nem illetékes általános nyilatkozatok tételére az ügy konkrét keretein túllépve. Az ETF arra irányuló kérelmét tehát, hogy az Elsőfokú Bíróság ismerje el az elbocsátásról szóló határozat jogszerűségét, illetve azt, hogy nincs jogalapja a Közzolgálati Törvényszék által megítélt kártérítésnek, elfogadhatatlannak kell minősíteni, amit az ETF a továbbiakban nem is vitat.

- 88 Még ha el is tekintenénk attól, hogy az ETF a kérelmében kifejezetten kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság döntsön véglegesen az ügyben, meg kell jegyezni mindenesetre, hogy a Bíróság alapokmánya I. mellékletének 13. cikke előírja, hogy ha a fellebbezés megalapozott, az Elsőfokú Bíróság a Közzszolgálati Törvényszék határozatát hatályon kívül helyezi, és a jogvitát érdemben maga dönti el, viszont amennyiben a per állása az érdemi döntést nem teszi lehetővé, az Elsőfokú Bíróság az ügyet határozathozatalra visszautalja a Közzszolgálati Törvényszékhez. A kérdés tehát, hogy az ETF kérte-e az Elsőfokú Bíróságtól az ügy érdemi eldöntését, irreleváns.

III – *Az elsőfokú eljárásban benyújtott kereset elfogadhatóságáról*

A – *A felek érvei*

- 89 A Bizottság szerint a P. Landgren által első fokon benyújtott keresetet a Közzszolgálati Törvényszéknek elfogadhatatlannak kellett volna nyilvánítania.
- 90 A Bizottság szerint mivel a P. Landgren és az ETF által kötött munkaszerződés előírta, hogy azt az intézmény vagy az alkalmazott az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47–50. cikkében szereplő feltételek alapján felmondhatja, az ETF elbocsátási határozata ellen benyújtott kereset az alkalmazási feltételek 47. cikke, és ennek megfelelően a munkaszerződés rendelkezései alapján, késedelmes volt.
- 91 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a C-417/05. sz., Bizottság kontra Fernández Gómez ügyben 2006. szeptember 14-én hozott ítéletében (EBHT 2006., I-8481. o.) a Bíróság megsemmisítette az Elsőfokú Bíróság első fokon hozott ítéletét, és elfogadhatatlannak nyilvánította az ideiglenes alkalmazott által benyújtott keresetet, amelyben kifogásolta, hogy a Bizottság nem hosszabbította meg a szerződését. A Bíróság kiemelte, hogy a munkaszerződés tartalmazta, hogy nem hosszabbítható meg. Emlékeztetve arra, hogy a személyzeti szabályzatban meghatározott személyek tekintetében csak a munkaszerződésben foglaltak alapján keletkezhet joghatás, a Bíróság kiemelte, hogy az ideiglenes alkalmazott nem támadta meg a munkaszerződést a személyzeti

szabályzatban előírt határidőn belül, és az ezen szerződés rendelkezéseinek megfelelően hozott határozat megtámadása elfogadhatatlan. A jelen esetben hasonló érvelést kellene követni.

- 92 A Bizottság azonban elismeri, hogy a Bíróság alapokmányának 40. cikke és a következő ítélezési gyakorlat alapján, ha az ETF nem hivatkozott a kereset elfogadhatatlanságára sem a Közzolgálati Törvényszék előtt első fokon, sem a fellebbezési szakaszban, akkor a Bizottság beavatkozó félként nem tud sikerrel hivatkozni arra a kérelmében.
- 93 Mindazonáltal, az Elsőfokú Bíróság hivatalból vizsgálhatja, hogy a kereset eljárásgátló okok fennállása miatt nem elfogadhatatlan-e (a Bíróság C-313/90. sz., CIRFS és társai kontra Bizottság ügyben 1993. március 24-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-1125. o.] 28–29. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-193/02. sz., Piau kontra Bizottság ügyben 2005. január 26-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-209. o.] 36. és 37. pontja).
- 94 Ebből a szempontból közömbös, hogy az elfogadhatatlanság hivatalból történő vizsgálata a fellebbezés szakaszában történik. Egyrészt ha az Elsőfokú Bíróság nem tudja maga megállapítani az elfogadhatatlanságot, akkor kénytelen egy olyan jogvitában ítéletet hozni, amely már eleve elfogadhatatlan lett volna. Másrészt az elsőfokú eljárásban benyújtott kereset elfogadhatóságának kérdése jogkérdés, amelyet tehát hivatalból vizsgálnia kell az Elsőfokú Bíróságnak a fellebbezési szakaszban.
- 95 A Bizottság beavatkozási beadványához fűzött megjegyzéseiben az ETF támogatja a bizottsági érvelést és megjegyzi, hogy az első fokon benyújtott kereset késedelem miatt elfogadhatatlan volt. Az ETF hozzáteszi azt is, hogy a Bizottság a fellebbezési szakaszban is hivatkozhat az eljárásgátló jogalapra, annak ellenére is, hogy az ETF korábban nem kérte a kereset elfogadhatatlanságának megállapítását.

96 P. Landgren szerint az első fokon benyújtott kereset elfogadhatatlanságára vonatkozó bizottsági jogalap elfogadhatatlan, mivel nem a kérelmező nyújtotta be, és nem első fokon hivatkoztak rá.

97 Másodlagosan P. Landgren azt állítja, hogy az első fokon benyújtott kereset elfogadhatatlanságára vonatkozó jogalap megalapozatlan.

B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

98 A Bizottság szerint a Közzolgálati Törvényszéknek kellett volna felvetnie az első fokon benyújtott kereset elfogadhatatlanságát. A Bizottság szerint ugyanis az elbocsátási határozat nem keletkeztet önálló joghatásokat a munkaszerződéstől függetlenül, amely az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke alapján előírta, hogy a munkaviszony felmondható. Az elbocsátásról szóló határozatot márpedig pont ezen feltételek alapján hozták. A keresetet tehát első fokon késedelmesen nyújtották be.

99 Anélkül, hogy dönteni kellene e jogalap elfogadhatóságáról, amelyet nem az ETF hozott fel és nem is vitatták meg első fokon, megjegyzendő, hogy mindenesetre megalapozatlanként el kell utasítani (a Bíróság C-23/00. P. sz., Tanács kontra Boehringer ügyben 2002. február 26-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-1873. o.] 52. pontja).

100 Ami pedig a fentebb, a 91. pontban hivatkozott Bizottság kontra Fernández Gómez ügyet illeti, a jelen ügy körülményei jelentősen különböznek attól.

101 A Bizottság kontra Fernández Gómez ügyben a Bíróság úgy vélte, hogy a kinevezésre jogosult hatóság egy határozott idejű ideiglenes alkalmazotti szerződés meghosszabbítására irányuló kérelemre adott nemleges válasza nem minősült sérelmet okozó aktusnak, mivel a szerződés rendelkezései, amint azt a felperesnek címzett levélben megmagyarázták, már kizárták a meghosszabbítás lehetőségét. A Bíróság szerint a kinevezésre jogosult hatóság válasza – az említett rendelkezésekkel kapcsolatosan – nem tartalmazott új információt a szerződés lejártát és meghosszabbításának lehetőségét illetően, és ezért nem eredményezhette a jogorvoslati határidő újbóli megnyitását.

102 A jelen esetben viszont P. Landgren határozatlan időtartamra szóló ideiglenes alkalmazotti szerződéssel foglalkoztatták, amely lehetővé tette, hogy akár az intézmény, akár az alkalmazott az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47–50. cikkében felsorolt esetekben felmondja a szerződést. Az elbocsátásról szóló határozat hiányában tehát a munkaszerződés nem járt volna le, és P. Landgren továbbra is az ETF alkalmazásában maradt volna. Ezért nem állítható, hogy a P. Landgren elbocsátó határozat ne minősült volna rá nézve sérelmet okozó aktusnak, hiszen ez a határozat változtatta meg a jogi helyzetét, és szüntette meg a szerződését.

IV – Az első jogalapról: az indokolási kötelezettség terjedelmének állítólagos megsértése

103 Ezzel a jogalappal az ETF kifogásolja, hogy a Közzolgálati Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor kimondta, hogy valamely határozatlan időtartamra szerződtetett ideiglenes alkalmazott, az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontjának i. alpontja alapján hozott elbocsátási határozatára vonatkozik az indokolási kötelezettség.

A – Az első jogalap hatásosságáról

1. A felek érvei

¹⁰⁴ P. Landgren szerint a jogalap, miszerint a Közzolgálati Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettség terjedelmét, hatástalan, mivel a megtámadott ítélet lényegtelen indokaira vonatkozik.

¹⁰⁵ A határozatlan időtartamra szerződtetett ideiglenes alkalmazottak elbocsátási határozatainak indokolási kötelezettségére vonatkozó indokok lényegtelenisége miatt a Közzolgálati Törvényszék egyrészt elutasította az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó jogalapot, másrészt megsemmisítette az elbocsátási határozatot, mivel az nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmazott. Az indokolási kötelezettségre vonatkozó érvelés tehát „idegen a megtámadott ítélet rendelkező részétől”.

¹⁰⁶ Az ETF és a Bizottság vitatják ezt az elemzést, és úgy vélik, hogy a Közzolgálati Törvényszéknek az elbocsátási határozat indokolási kötelezettségével kapcsolatos érvelése hatással volt az elbocsátási határozat megalapozottságának vizsgálatára.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

¹⁰⁷ Az ETF és a Bizottság lényegében azt állítják, hogy az elbocsátási határozat indokolási kötelezettségének hiányában a Közzolgálati Törvényszék nem vizsgálhatta és nem is lett volna szabad vizsgálnia a határozat belső jogszerűségét.

- 108 Ebből a szempontból meg kell jegyezni, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség célja egyrészt, hogy az érdekeltnek elegendő tájékoztatást adjon arról, hogy a határozat megalapozott-e vagy pedig a jogszerűségének vitatására alapul szolgáló hibában szenved, másrészt pedig lehetővé tegye a Bíróság számára a határozat jogszerűségének felülvizsgálatát (lásd a 37. pontban hivatkozott Michel kontra Parlament ügyben hozott ítélet 22. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 109 A Bíróság – a felülvizsgálat terjedelmétől függetlenül – nem képes vizsgálni az olyan határozat belső jogszerűségét, amelynek egyáltalán nincs indokolása, sem magában a határozatban, sem az elfogadásához kapcsolódó jogszabályokban vagy az elfogadása körülményeiben. Ha a határozathozónak nem kellene megneveznie az indokokat, amelyek a határozat elfogadására készítették, az veszélyeztetné az intézkedés belső jogszerűségének felülvizsgálatát végző bíróság – számára kijelölt – feladatának elvégzését, valamint az egyének jogi védelmének biztosítását, és ezeket a határozathozó belátására bízna. A követelmény tehát, hogy az intézmény indokolja határozatait, elválaszthatatlan ezen határozatok megalapozottságának bírósági felülvizsgálatától, amelyet jogközösségben egyenlő feltételekkel kell garantálni a bírói jogvédelemhez való joggal élő minden jogalany számára.
- 110 Következésképpen, ha az Elsőfokú Bíróság az ETF és a Bizottság véleményével összhangban kimondaná, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság egyáltalán nem köteles indokolni az ideiglenes alkalmazottak határozatlan időtartamra szóló szerződésének megszüntetését, és csak az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontjának i. alpontjában előírt felmondási időre vonatkozó feltételek kötnék a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságot, akkor amint bebizonyosodott, hogy ezeknek a feltételeknek eleget tettek, ez a körülmény befolyásolhatná a bíróság ezen határozatok felülvizsgálatával kapcsolatos feladatköre terjedelmének kijelölését, és ezáltal a nyilvánvaló mérlegelési hiba jogszerűségi felülvizsgálatát, amelyet ebben az esetben a Közzszolgálati Törvényszék végzett, és amely az elbocsátási határozat megsemmisítéséhez vezetett.
- 111 Az eddigiekből következik, hogy a jelen jogalapot nem lehet hatástalanként elutasítani. Ezért vizsgálni kell a megalapozottságát is.

B – Az első jogalap megalapozottságáról

- 112 A jelen jogalap három részre oszlik, feltételezve egyrészt az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkének megsértését az ítélkezési gyakorlat fényében értelmezve, másrészt az intézmények és alkalmazottaik közötti viszonyokra nem alkalmazható megállapodásokra és egyezményekre való hibás hivatkozást, harmadrészt az indokolás hivatalos követelménye és az azon állítás közötti ellentmondást, miszerint jogszerű más módon megtudni az elbocsátás indokait.

1. Az első részről: az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkének állítolagos megsértése az ítélkezési gyakorlat fényében értelmezve

a) A felek érvei

- 113 Az ETF megjegyzi, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontjának i. alpontja értelmében az ideiglenes alkalmazottak munkaviszonya határozatlan időtartamra kötött szerződések esetében a szerződésben előírt felmondási idő lejártakor szűnik meg, a szerződésben előírt felmondási idő nem lehet rövidebb, mint minden egyes szolgálati év után egy hónap, legrövidebb időtartama három, leghosszabb időtartama 10 hónap lehet.
- 114 Következésképpen a szerződés megszüntetésekor a munkáltató egyetlen kötelessége, hogy betartsa a szerződésben szereplő felmondási időt, feltéve, hogy az megfelel az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontjának i. alpontjában megállapított feltételeknek.
- 115 Az ETF ebből a szempontból a 38. pontban hivatkozott Schertzer kontra Parlament és a Speybrouck kontra Parlament ügyekben hozott ítéletekre hivatkozik, melyekből kiderül, hogy az ideiglenes alkalmazottak szerződésének megszüntetését nem szükséges indokolni. Ellentétben ugyanis a tisztviselőktől, akiknek a stabilitást a személyzeti szabályzat garantálja, az ideiglenes alkalmazottakra külön feltételek vonatkoznak az érintett intézménnyel kötött szerződésük alapján. Ha ez a szerződés kifejezetten lehetővé teszi az egyoldalú megszüntetését, de az egyéb alkalmazottakra vonatkozó

alkalmazási feltételek rendelkezéseire való hivatkozással nem írja elő annak indokolását, akkor nem lehet analógia útján a személyzeti szabályzat 25. cikkét alkalmazni, amint azt az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikke általánosságban előírja.

116 P. Landgren szerződése márpedig csak annyit írt elő, hogy azt az intézmény vagy az alkalmazott az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47–50. cikkében szereplő indokok alapján felmondhatja, az ezekben a cikkeken előírt feltételek betartásával. Az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47–50. cikke nem tartalmaz semmiféle hivatkozást ugyanezen alkalmazási feltételek 11. cikkére, sem pedig *a fortiori* vagy analógia útján a személyzeti szabályzat 25. cikkére, ezért az ETF-nek nem kellett indokolnia ebben az esetben a szerződés megszüntetését. Az ETF ebből a szempontból a 38. pontban hivatkozott Hoyer kontra Bizottság ügyben 1994. március 17-én hozott ítéletre és a 38. pontban hivatkozott Smets kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre hivatkozik, melyek alapján a felmondást, amelyről a határozatlan időtartamra szerződött ideiglenes alkalmazott munkaszerződése kifejezetten rendelkezik, nem kell indokolni, akármelyik fél is kezdeményezi a megszüntetést. Az ETF szerint a hivatkozott ítéletek alapján az indokolási kötelezettség alóli mentességet az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontjának i. alpontja által az illetékes hatóságra ruházott mérlegelési jogkör igazolja egy ilyen szerződés megszüntetése esetén. Egy ideiglenes alkalmazott helyzete ezen a ponton különbözik a személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó tisztviselőkéétől, így kizárható a személyzeti szabályzat 25. cikkének, amely a sérelmet okozó aktusok indokolásának kötelezettségére vonatkozik, analógia útján való alkalmazása, hiába tartalmaz általános hivatkozást az alkalmazási feltételek 11. cikke a személyzeti szabályzat a tisztviselők jogairól és kötelezettségeiről szóló 11–26. cikkére.

117 Hasonlóképpen, az Elsőfokú Bíróság a 38. pontban hivatkozott Girardot kontra Bizottság ügyben 2006. június 6-án hozott ítéletének 72. pontjában kimondta, hogy az ideiglenes alkalmazott helyzete, akinek az alkalmazandó jog betartásával, egyoldalúan, indoklás nélkül megszüntethető szerződés alapján van munkaviszonya, elsősorban ebből a szempontból különbözik egy tisztviselőétől. Ugyanezen ítélet szerint az ideiglenes alkalmazott nem részesülhet a tisztviselőknek biztosított munkahelyi stabilitásban, tekintve, hogy feladataik, természetükből adódóan, korlátozott időtartamra vonatkoznak.

118 Az ETF azt a következtetést vonja le, hogy a Közfoglálati Törvényszék tévesen hivatkozott a megtámadott ítélet 62. pontjában az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikkére, mivel az ideiglenes alkalmazottra a felek jogi

viszonyát rendező szerződés rendelkezései vonatkoznak, és a korábban hivatkozott, az intézmény vagy az alkalmazott általi felmondásra vonatkozó rendelkezés csak az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47–50. cikkére hivatkozik.

119 Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy P. Landgren szerződése a szerződésben meghatározott felmondási idő, valamint az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontja i. alpontjának tiszteletben tartásával került megszüntetésre, és ebben a tekintetben nem kellett külön indokolni.

120 A Bizottság elsősorban úgy véli, hogy a Közzszolgálati Törvényszék, amikor kimondta, hogy az ETF-nek indokolnia kellett volna az elbocsátási határozatot, *ultra petita*, de legalábbis *ultra vires* ítélkezett.

121 A Bizottság azt állítja, hogy P. Landgren első fokon nem kérte, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkét úgy értelmezzék, hogy az indokolási kötelezettséget róna a valamely ideiglenes alkalmazott szerződését megszüntetni kívánó szervre, hanem arra hivatkozott, hogy az indokolási kötelezettség hiánya ellenére is, a határozatnak érvényes ténybeli és jogi indokokra kell támaszkodnia.

122 Az indokolási kötelezettség fennállásának kimondásakor a Közzszolgálati Törvényszék módosította a jogvita tárgyát az ETF egyik felhozott érvére válaszolva (a megtámadott ítélet 60. pontja), noha a felperes első fokon nem hivatkozott rá. A Közzszolgálati Törvényszék ezzel megsértette a felek egyenlőségének elvét, mivel megakadályozta, hogy az ETF megfelelően kifejtthesse a véleményét a kérdésről.

123 A Bizottság szerint ez az érvelés elfogadható, amennyiben a Bíróság alapokmánya 40. cikkének negyedik bekezdése, valamint az eljárási szabályzat 116. cikkének 3. §-a nem zárja ki, hogy a beavatkozó új, vagy az általa támogatott fél érveitől eltérő érveket adjon elő, a keresetlevélben a felperes által felhozott érvek megismétlésére korlátozás

terhe mellett. A Bizottság érvelése támogatja az ETF azon kérelmét, hogy az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a megtámadott ítéletet, mivel a Közzszolgálati Törvényszék hibásan értelmezte az indokolási kötelezettség terjedelmét. Mivel az se nem módosítja, se nem torzítja a keresetben vázolt jogvitát, az érvelést elfogadhatónak kell tekinteni (a Bíróság C-245/92. P. sz., Chemie Linz kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4643. o.] 32. és 33. pontja).

124 Másodsorban a Bizottság azt állítja, hogy a Közzszolgálati Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor kimondta, hogy egy ideiglenes alkalmazott határozatlan időre szóló szerződésének felmondását indokolni kell.

125 Először is, a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatán nem változtatott a Közzszolgálati Törvényszék által a megtámadott ítélet 65. pontjában említett állítólagos fejlődés, az Elsőfokú Bíróság pedig újfent megerősítette az indokolási kötelezettség hiányát a 38. pontban hivatkozott Girardot kontra Bizottság ügyben 2006. június 6-án hozott ítéletében.

126 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlat alapján a személyzeti szabályzat *lex specialis*nek minősül (az Elsőfokú Bíróság T-371/03. sz., Le Voci kontra Tanács ügyben 2005. július 14-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-209. o. és II-957. o.] 122. és 123. pontja), azaz a rendelkezései eltérhetnek az általános jellegű szabálytól. Az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek különleges jellegét pedig az Elsőfokú Bíróság erősítette meg (az Elsőfokú Bíróság T-102/95. sz., Aubineau kontra Bizottság ügyben 1996. július 11-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1996., I-A-357. o. és II-1053. o.] 45. és 46. pontja).

127 Végül a Közzszolgálati Törvényszéknek a megtámadott ítélet 76. pontjában tett állításaival ellentétben a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság következetes ítélkezési gyakorlata alapján az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkével ellentétesek a megállapítások, melyek szerint az elbocsátást indokolni kell. A Bizottság e tekintetben a 38. pontban hivatkozott Speybrouck kontra Parlament ügyben hozott ítéletre hivatkozik, melyben az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy indokolni csak abban az esetben kell, ha az elbocsátás az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 49. cikkében található fegyelmi okok miatt történik.

- 128 Az indokolási kötelezettség alóli mentességet ellensúlyozza a felmondási idő betartásának kötelezettsége, valamint a végkielégítés. A megtámadott ítéletben a Közzszolgálati Törvényszék tehát kettős kötelezettséget rótt az intézményre, egyrészt az elbocsátás indokolását, másrészt végkielégítés fizetését, ami összességében szigorúbb feltételeket eredményez, mint a fegyelmi okok miatti elbocsátás esetében.
- 129 Végül, mivel a Közzszolgálati Törvényszék érvelését nem lehetne átvétíteni egy olyan esetre, amikor az ideiglenes alkalmazott mondja fel egyoldalúan a szerződését, a megtámadott ítélet sérti az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételekből és az ítélkezési gyakorlatból következő, a felekkel való egyenlő bánásmód elvét, ami alapján a szerződésben szereplő mindkét felet megilleti a felmondás joga (a 38. pontban hivatkozott Schertzer kontra Parlament ügyben hozott ítélet 47. pontja).
- 130 P. Landgren szerint az ETF lényegében szóról-szóra megismételte ebben a jogalapban az első fokon a viszonzálassában előterjesztett érvelését. Az ilyen érvelésnek különösen a Bíróság alapokmánya 58. cikke alapján a fellebbezési szakaszban elfogadhatatlannak kellene minősülnie.
- 131 A Bizottság azon érvét, miszerint a Közzszolgálati Törvényszék *ultra petita*, de legalábbis *ultra vires* ítélkezett, P. Landgren szerint elfogadhatatlanként el kell utasítani, mivel olyan jogalapra vonatkozik, amelyet az ETF sem első fokon, amikor a Közzszolgálati Törvényszék kérte, hogy fejtse ki a véleményét az indokolási kötelezettségről, sem a fellebbezésben nem hozott fel. Ez tehát egy új jogalap, amely megváltoztatja vagy torzítja a jogvita tárgyát, így az ítélkezési gyakorlat alapján elfogadhatatlanként el kell utasítani. (az Elsőfokú Bíróság T-114/02. sz., BaByliss kontra Bizottság ügyben 2003. április 3-án hozott ítélete [EBHT 2003., II-1279. o.]). Mindenesetre ez az érv nyilvánvalóan megalapozatlan.
- 132 Hasonlóképpen, P. Landgren úgy véli, hogy az ETF és a Bizottság arra vonatkozó érvelése is megalapozatlan, hogy a határozatlan időtartamra szerződötetett ideiglenes alkalmazottak elbocsátási határozatát ne kellene indokolni.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

A Bizottság azon panaszáról, hogy a Közzolgálati Törvényszék *ultra petita*, de legalábbis *ultra vires* ítélezett volna

133 Amennyiben ez a panasz önállóan a megtámadott ítélet megsemmisítésére irányul, úgy jogalaprak tekintendő. Ráadásul, amint azt P. Landgren kiemelte, ezt a jogalapot nem az ETF terjesztette elő a fellebbezése keretében, így nem csatolható az indokolási kötelezettség terjedelmének állítólagos megsértésére irányuló jogalaphoz.

134 Az ETF ugyanis sohasem állította az érvelésében, hogy a Közzolgálati Törvényszék akár a P. Landgren által kialakított *petitum*, akár az általa előterjesztett jogalapok által meghatározott jogvita kerete tekintetében túllépte volna hatáskörét. Az ETF nem a tényt vitatta, hogy Közzolgálati Törvényszék ítélezett a határozatlan időtartamra szerződötett ideiglenes alkalmazott elbocsátási határozatának indokolási kötelezettsége tárgyában, hanem a terjedelmet, amelyet a Közzolgálati Törvényszék e kötelezettségnek tulajdonított.

135 Ez a jogalap tehát új jogalaprak minősül. A 131. pontban hivatkozott BaByliss kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 417. pontjában elfogadott megoldásnak megfelelően ezért elfogadhatatlanként el kell utasítani. Ezen ítélet keretein belül ugyanis, ha a Bíróság alapokmánya 40. cikkének harmadik bekezdése, valamint az eljárási szabályzat 116. cikkének 3. §-a nem zárja ki, hogy a beavatkozó új, vagy az általa támogatott fél érveitől eltérő érveket adjon elő, a keresetlevélben a felperes által felhozott érvek megismétlésére korlátozás terhe mellett, akkor nem lehet azt állítani, hogy ezek a rendelkezések lehetővé teszik számára új jogalapok előterjesztésével a jogvita keresetlevélben meghatározott keretének módosítását, illetve eltorzítását.

136 Mindenesetre ez szintén megalapozatlan. Az első fokon betérjesztett keresetlevélben található első és negyedik jogalaprakból ugyanis az tűnik ki, hogy P. Landgren panasza

szerint az ETF egyrészt nem bizonyította, hogy az elbocsátási határozatnak érvényes jogalapja lett volna, másrészt nem indokolta az elbocsátási határozatot, amelyet P. Landgren állítólagos általános szakmai alkalmatlanságára alapozott. Az ETF ráadásul a viszonzásában egy egész szakaszt szentelt az elbocsátási határozatra vonatkozó indokolási kötelezettség hiányának, és megállapította, hogy a szóban forgó határozat indokolását illető, az ellenkérelemben és a viszonzásban foglalt fejtegetések másodlagosként kerültek előterjesztésre.

137 Ebből következően az indokolási kötelezettség kérdését a felek hozták fel első fokon. A Közzolgálati Törvényszék tehát nem lépte túl a hatáskörét, amikor reagált az alperes első fokon előterjesztett érvelésére, miszerint nincs ilyen kötelezettség, különösen, hogy az indokolási kötelezettség megsértése közrendi jellegű jogalap, amelyet hivatalból kell vizsgálnia a bíróságnak (a Bíróság C-166/95. P. sz., Bizottság kontra Daffix ügyben 1997. február 20-án hozott ítéletének [EBHT 1997., I-983. o.] 24. pontja).

138 Végül az eljárás ügyirataiból kitűnik, valamint P. Landgren is észrevételezte, hogy a tárgyalásra készített előkészítő jelentésben kifejezetten kérték az ETF-et, hogy pontosítsa „hogyan egyeztethető össze valamely határozott időtartamra szerződötetett ideiglenes alkalmazott szerződésének megszüntetésekor az indokolási kötelezettség a[z] [ETF] viszonzása szerinti hiánya egy ilyen szerződés megszüntetéséről szóló határozat bírósági felülvizsgálatával”. Az érvelés, miszerint a Közzolgálati Törvényszék megsértette a kontradiktórius eljárás elvét, tehát amellet, hogy elfogadhatatlannak tekintendő, mivel nem a kérelmező nyújtotta be, nyilvánvalóan megalapozatlan.

Az ideiglenes alkalmazottak szerződését megszüntető határozatok indokolási kötelezettségéről a személyzeti szabályzat és egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek fényében

– Az elfogadhatóságról

¹³⁹ P. Landgren szerint ezt a részt elfogadhatatlanként el kell utasítani az alapján, hogy az ETF csupán megismétli az első fokon előterjesztett érvelését.

¹⁴⁰ Ebben a tekintetben meg kell jegyezni, hogy az EK 225. cikk, a Bíróság alapokmánya I. melléklete 11. cikkének 1. §-a, valamint az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 138. cikke 1. §-ának c) pontja szerint a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket. Az utóbbi követelménynek nem tesz eleget az a fellebbezés, amely anélkül, hogy akár egyetlen olyan érvet is tartalmazna, mely a megtámadott határozatban kifejezetten a téves jogalkalmazást azonosítja, azoknak a jogalapoknak és érveknek az ismételése vagy szó szerinti átvételére szorítkozik, amelyeket már a Közzszolgálati Törvényszék elé terjesztettek, ideértve azokat is, amelyek a bíróság által kifejezetten elvetett tényeken alapulnak. Az ilyen fellebbezés valójában a Közzszolgálati Törvényszéknél benyújtott kereset újbóli megvizsgálására irányul, amely nem tartozik az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe (lásd analógia útján a Bíróság C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-5291. o.] 34. és 35. pontját).

¹⁴¹ Ugyanakkor, amennyiben a fellebbező a közösségi jognak a Közzszolgálati Törvényszék általi értelmezését vagy alkalmazását kifogásolja, az elsőfokú eljárásban megvizsgált jogkérdések a fellebbezés keretében újból vita tárgyát képezhetik. Ugyanis, ha a fellebbező ily módon nem alapíthatná fellebbezését a Közzszolgálati Törvényszék előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre, a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené (lásd analógia útján a Bíróság C-488/01. P. sz., Martinez kontra Parlament ügyben 2003. november 11-én hozott végzésének [EBHT 2003., I-13355. o.] 39. pontját).

142 Márpedig nem fér kétség ahhoz, hogy ebben az esetben az ETF kifogásolja, hogy a Közfoglalkoztatási Törvényszék tévesen értelmezte a személyzeti szabályzatot és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételeket, amikor kimondta, hogy az első fokon megtámadott elbocsátási határozatot indokolni kellett volna. A P. Landgren által beterjesztett elfogadhatatlansági kifogást tehát el kell utasítani.

– Az ügy érdeméről

143 Amint az már fentebb említésre került a 98–102. pontban, valamely ideiglenes alkalmazottat elbocsátó határozat, amely megváltoztatja jogi helyzetét, rá nézve sérelmet okozó aktusnak minősül.

144 A személyzeti szabályzat 25. cikkének második bekezdése értelmében a tisztviselőt hátrányosan érintő minden határozatnak tartalmaznia kell az alapjául szolgáló indokokat.

145 Az ideiglenes alkalmazottakra vonatkozó rendelkezésekkel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy „az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikkének első bekezdése értelmében analógia útján alkalmazni kell a személyzeti szabályzat a tisztviselők jogaira és kötelezettségeire vonatkozó 11–26. cikkét”. Ugyanez a rendelkezés azonban a következőképpen pontosít: „Ha azonban az ideiglenes alkalmazottnak határozott időtartamú szerződése van, a személyzeti szabályzat 15. cikkének második bekezdésében említett személyes okokkal indokolt szabadság a szerződés fennmaradó időtartamára korlátozódik”.

146 Az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikke tehát alapelveként kimondja, hogy a személyzeti szabályzat 11–26. cikkét analógia útján alkalmazni kell az ideiglenes alkalmazottakra. Ezen alapelv alól egy kivétel van a személyzeti szabályzat 15. cikkének második bekezdésében említett személyes okokkal indokolt szabadságra vonatkozóan, ha az ideiglenes alkalmazottnak határozott időtartamú szerződése van.

147 A vonatkozó rendelkezések olvasásakor semmi nem utal arra, hogy a személyzeti szabályzat 25. cikke ne vonatkozna a határozatlan időtartamú szerződéssel rendelkező ideiglenes alkalmazottak szerződésének megszüntetésére.

148 Továbbá, az ítélkezési gyakorlat szerint az e rendelkezés által előírt indokolási kötelezettség, amely csupán az EK 253. cikkben megfogalmazott általános kötelezettség megismétlése, amely a közösségi jog egyik olyan lényeges alapelve, amelytől csak kényszerítő okon alapuló megfontolásból lehet eltérni (lásd a 37. pontban hivatkozott Huygens kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 105. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), amint azt a Közszerződési Törvényszék helyesen kiemelte a megtámadott ítélet 61. pontjában. Az indokolási kötelezettség célja ugyanis, amint az fentebb, a 108. pontban is említésre került, egyrészt, hogy az érdekeltnek elegendő tájékoztatást adjon a határozat megalapozottágáról, vagy arról, hogy jogszerűségének vitatására alapul szolgáló hibában szenved-e, másrészt pedig lehetővé tegye a Bíróság számára a határozatok jogszerűsége feletti felülvizsgálat gyakorlását (lásd a 37. pontban hivatkozott Michel kontra Parlament ügyben hozott ítélet 22. pontját). E kötelezettség hozzájárul a hatékony bírói jogvédelemhez való jog biztosításához is, amely a tagállamok közös alkotmányos hagyományain nyugvó alapelv, és amelyet rögzít az 1950. november 4-én, Rómában aláírt, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (EJEE) 6. és 13. cikke, valamint az Európai Unió alapjogi chartájának 47. cikke is megerősít (lásd a Bíróság C-432/05. sz. Unibet-ügyben 2007. március 13-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-2271. o.] 37. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A Bíróság is kiemelte a határozatok indokolásának kötelezettségét a munkaviszonyok keretében, amikor kimondta, hogy a bírósági felülvizsgálat hatékonysága, amelynek a megtámadott határozat indokolásának jogszerűségére kell vonatkoznia, általában azt foglalja magában, hogy az eljáró bíróság megkövetelheti a hatáskörrel rendelkező hatóságtól ezen indokok közlését. Azonban a közösségi jog által biztosított valamely jog hatékony védelmének garantálását tekintve ugyancsak szükséges, hogy az érdekelt személyek e jogot a lehető legjobb feltételek mellett megvédhessék, továbbá hogy részükre ismerjék el annak lehetőségét, hogy a helyzet teljes ismeretében eldönthessék, vajon hasznos-e számukra, hogy a bírósághoz forduljanak. (lásd a Bíróság 222/86. sz., Heylens és társai ügyben 1987. október 15-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 4097. o.] 15. pontját).

149 Ezért kivétel az adminisztráció általános szabálynak számító azon kötelezettségét előíró elv alól, hogy határozatait – különösen a sérelmet okozókat – indokolja, csak a közösségi jogalkotó kifejezett és egyértelmű akaratából eredhet, márpedig ilyen akarat nem nyilvánul meg a személyzeti szabályzat 25. cikkének vagy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikkének általános végrehajtási rendelkezéseiben.

150 Márpedig meg kell állapítani, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke azt sem írja elő, hogy az elbocsátásról szóló határozatokat ne kellene indokolni. A személyzeti szabályzat 25. cikke általános alapelvet fogalmaz meg a tisztviselők, illetve az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikkének megfelelően az ideiglenes alkalmazottak jogaira vonatkozóan, ezért nem fogadható el, hogy az a pusztán tény, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek a 47. cikkében nem írja elő kifejezetten, hogy az ezen rendelkezés alapján hozott határozatokat indokolni kell, kizárná a személyzeti szabályzat 25. cikkének alkalmazását, mivel utóbbi rendelkezés eltérés hiányában általános jelleggel alkalmazandó. Az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek specifikussága, illetve a személyzeti szabályzat *lex specialis* jellege tehát, amint arra a Bizottság hivatkozott, irreleváns, mivel egyik sem tér el kifejezetten az EK 253. cikktől a határozott időtartamú szerződéssel rendelkező ideiglenes alkalmazottak szerződésének megszüntetését illetően.

151 Ezenkívül, noha igaz, hogy az intézmény és az ideiglenes alkalmazott közötti munkaviszony, amint azt az ETF és a Bizottság is kiemelte, a munkaszerződésen alapul, a szerződés nem térhet el az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek által előírt kötelező jogi feltételektől, melyek az indokolási kötelezettséget illetően a személyzeti szabályzatra hivatkoznak. Ezért a pusztán tény, hogy a szerződés alapján az egyoldalúan, mindössze a felmondási idő betartásával megszüntethető, nem értelmezhető úgy, hogy feljogosítaná a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságot az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikkétől, vagy a személyzeti szabályzat 25. cikkétől való eltérésre. Továbbá meg kell jegyezni, hogy a megszüntetés előírt egyoldalú jellege távol áll a határozat indokolásának kötelezettségétől, mivel pusztán annyit jelent, hogy a megszüntetésre irányuló szándéknak nem kell kölcsönösnek lennie.

152 Ugyanakkor az is igaz, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 49. cikke a fegyelmi okokból történő, felmondási idő nélküli megszüntetésről, ha az ideiglenes alkalmazott kötelezettségeit súlyosan megsértette, a következőképpen rendelkezik: „A 6. cikk első bekezdésében említett hatóság indokolással ellátott határozatot hoz, miután az érintett alkalmazottnak lehetőséget kapott arra, hogy védekezését előadja”.

153 Ugyanakkor abból, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 49. cikke kifejezetten megismétli a személyzeti szabályzat 25. cikkéből következő követelményeket fegyelmi okokból történő elbocsátás esetére, nem lehet *a contrario* arra következtetni, hogy e követelmények a fegyelmi okokon kívüli elbocsátásokra ne vonatkoznának. Az ilyen érvelés arra a következtetésre vezethetne, hogy a sérelmet

okozó határozatot csak akkor kellene indokolni, ha azt a határozat jogalapjául szolgáló rendelkezés kifejezetten előírja, ezt az értelmezést azonban sem a személyzeti szabályzat 25. cikkének szövegezése, sem az ítélkezési gyakorlat nem támasztja alá. Ráadásul az összhangban álló értelmezés elve alapján, mivel az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. és 49. cikke jogilag alacsonyabb rendű norma, mint a Szerződés, amennyire csak lehet, annak – ebben az esetben az EK 253. cikknek – a fényében kell értelmezni.

154 Továbbá a Bizottság állítását, miszerint a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság indokolási kötelezettsége az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontjának i. alpontja alapján történő megszüntetés esetén elfogadhatatlan, mivel kettős kötelezettséget róna a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságra, mégpedig egyrészt az elbocsátás indokolását, másrészt végkielégítés fizetését, ami összességében szigorúbb feltételeket eredményezne, mint a fegyelmi okok miatti elbocsátás esetében, el kell utasítani.

155 Egyrésztől ugyanis az ideiglenes alkalmazottnak a felmondási idő alatti fizetése önmagában nem minősül végkielégítésnek, tekintve, hogy a munkavállaló ellátja ez időszak alatt a feladatait, amiért pénzbeli ellentételezés jár. Másrésztől, különösen amiatt, hogy az alkalmazottat nem marasztalták el kötelezettségei súlyos megsértése miatt, elegendő idő jár neki, hogy megszervezze a jövőjét, ellentétben a fegyelmi okok miatt elbocsátott alkalmazottal, aki olyan kötelezettségszegéseket követett el, hogy szolgálatban maradása ellentétes volna a szolgálati érdekekkel. Ezen körülmények között a felmondási idő betartása nem értelmezhető úgy, hogy ellensúlyozza az indokolás hiányát, hiszen a felmondási idő csak az elbocsátás okához kapcsolódik.

156 A Bizottság azon érve, miszerint a megtámadott ítélet sérti az egyenlő bánásmód elvét, mivel csak az intézményre ró indokolási kötelezettséget, noha a szerződésben szereplő mindkét félnek jogában áll azt felmondani, szintén nem állja meg a helyét. Az intézmény és az ideiglenes alkalmazott közötti viszonyra nemcsak a szerződés rendelkezései, hanem a személyzeti szabályzat előírásai is irányadóak. Márpedig a személyzeti szabályzat szerint az adminisztrációnak indokolnia kell a sérelmet okozó határozatait,

viszont a tisztviselőkre és alkalmazottakra nem ró ilyen kötelezettséget, ha döntéseik hátrányos következményekkel járnának az adminisztrációra. Az esetleges egyenlőtlenség tehát a személyzeti szabályzat alkalmazásából adódik, melynek alkalmazhatóságát a Bizottság sem vitatja. Továbbá, a Bizottság érve azon a téves feltevésen alapul, hogy az adminisztrációt az indokolási kötelezettség megfosztaná a szerződés felmondásának jogától. Az indokolási kötelezettség ugyanis nem akadályozza meg az adminisztrációt abban, hogy saját kezdeményezésére megszüntesse az ideiglenes alkalmazottal kötött szerződését, csupán annyit követel meg, hogy az adminisztráció indokokkal támassza alá a határozatot, biztosítva az alkalmazottnak a hatékony bírói védelemhez való jog minimális feltételeit.

157 A fenti 143–153. pontból következik, hogy nincs olyan rendelkezés, amely alapján a személyzeti szabályzat 25. cikkét, amely magának a Szerződésnek egyik fontos követelményét ismétli meg, ne kellene az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontjának i. alpontja alapján történő megszüntetés esetén alkalmazni.

158 Ez az értelmezés ráadásul megfelel a személyzeti szabályzat 25. cikke által kitűzött céloknak.

159 Az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikke alapján az ideiglenes alkalmazottakra vonatkozó ezen rendelkezés célja egyrészt, hogy az érdekeltnek a határozat megalapozottságának megítélését lehetővé tévő, kellő tájékoztatást nyújtson és hogy az érdekelt annak jogszerűségét vitató, bíróság előtti keresetet indíthasson, másrészt pedig, hogy a bíróság számára lehetővé tegye a felülvizsgálat gyakorlását. A határozatlan időtartamra szerződtetett ideiglenes alkalmazottak szerződésének megszüntetése nem kivétel a bírósági felülvizsgálat alól, ezért a célkitűzésnek megfelelően az ideiglenes alkalmazottat hátrányosan érintő valamennyi – még a csekélyebb jelentőségű – határozatot, azaz az ideiglenes alkalmazott szerződését az intézmény részéről megszüntető határozatot is indokolni kell.

- 160 Ilyen indokolási kötelezettség hiányában a közösségi bíróság nem tudná megfelelően gyakorolni felülvizsgálati hatáskörét, akármilyen korlátozott is az, míg az adminisztráció valójában önkényesen dönthetne az ideiglenes alkalmazott sorsáról, noha az ítélkezési gyakorlat alapján, ha a hatáskörrel rendelkező hatóság az alkalmazott sorsáról dönt, köteles a szolgálat érdekeinek mérlegelésével figyelembe venni az összes tényezőt, amely a döntését befolyásolhatja, különösen az érintett alkalmazott érdekeit. Ez ugyanis az adminisztráció gondoskodási kötelezettségéből következik, amely a személyzeti szabályzat – és analógia alapján az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek – által az intézmény és alkalmazottai közötti viszonyok tekintetében meghatározott kölcsönös jogok és kötelezettségek egyensúlyát tükrözi (lásd a 45. pontban hivatkozott Dejaiffe kontra OHIM ügyben hozott ítélet 53. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 161 Noha igaz, hogy a személyzeti szabályzat nagyobb munkahelyi stabilitást biztosít a tisztviselőknek, mivel csak szigorúan körülhatárolt esetekben bocsáthatják el őket véglegesen, ki kell emelni, hogy az ideiglenes alkalmazottak munkaviszonyának kevésbé stabil mivoltát nem befolyásolja a szerződés megkötésére jogosult hatóságnak a határozatlan időtartamra szerződtetett ideiglenes alkalmazottak szerződésének megszüntetése esetére szóló indokolási kötelezettsége.
- 162 Ez a jelleg ugyanis többek között a szerződés megkötésére jogosult hatóság széles mérlegelési jogköréből adódik a határozatlan időtartamra szerződtetett ideiglenes alkalmazottak szerződésének az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontjának i. alpontja alapján a szerződésben foglalt felmondási idő betartásával történő megszüntetésekor, és a közösségi bírósági felülvizsgálat így a nyilvánvaló hiba és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára korlátozódik (a Bíróság 25/80. sz., Briey kontra Bizottság ügyben 1981. február 26-án hozott ítéletének [EBHT 1981., 637. o.] 7. pontja; a 38. pontban hivatkozott Speybrouck kontra Parlament ügyben hozott ítélet 97. és 98. pontja; a 38. pontban hivatkozott Hoyer kontra Bizottság ügyben 1994. március 17-én hozott ítélet 27. pontja és a 38. pontban hivatkozott Smets kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 24. pontja).
- 163 Ez a széles mérlegelési jogkör – amely egyáltalán nem indokolja az adminisztrációnak az indokolási kötelezettsége alóli felmentését – még inkább szükségessé teszi az indokolási kötelezettség mint lényeges alaki követelmény betartását. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis, ha a közösségi intézmény széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, akkor a közösségi jogrend által a közigazgatási eljárásban biztosított garanciák tiszteletben tartásának felülvizsgálata alapvető fontosságú. E garanciák között szerepel különösen az adott eset valamennyi lényegi elemének a hatáskörrel rendelkező intézmény által elvégzendő gondos és pártatlan vizsgálatára,

valamint a határozatának megfelelő indoklására vonatkozó kötelezettség (a Bíróság C-269/90. sz. Technische Universität München ügyben 1991. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5469. o.] 14. pontja, a Bíróság C-525/04. P. sz., Spanyolország kontra Lenzing ügyben 2007. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-9947. o.] 58. pontja és a C-405/07. P. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2008. november 6-án hozott ítéletének [EBHT 2008., I-8301. o.] 56. pontja).

164 Ezenkívül a Bíróság kimondta, hogy az illetékes intézmény sérelmet okozó határozatainak indoklása alól való felmentés következetes gyakorlata, a gondos ügyintézés követelményeivel szembemelve, egyenlőtlen feladat- és hatalommegosztáshoz vezet az igazgatási és a közösségi bírói szervek között, mivel utóbbi lesz az első és egyetlen szerv, amelytől a kérelmező indokolást kaphat. Ez a gyakorlat ugyanis megkérdőjelezi a feladatmegosztást és intézményi egyensúlyt az adminisztráció és a bíróság között, amelyet a Szerződés ír elő, valamint még inkább a jogorvoslati lehetőségek hasznosságát, az igazságszolgáltatás gyorsaságát és a pergazdaságosságot, tekintve, hogy a sérelmet okozó aktus megfelelő formában történő indoklása és az érdekelttel való közlése az eljárás előtti szakaszban segít az érdekeltnek megérteni a rá vonatkozó határozat hatályát, illetve adott esetben meggyőzni annak megalapozottságáról, elkerülve az ügy bírósági útra terelését (az Elsőfokú Bíróság T-237/00 sz., Reynolds kontra Parlament ügyben 2005. december 8-án hozott ítéletének [EBHT–KSZ 2005., I-A-385. o. és II-1731. o.] 106. pontja).

165 Következésképpen, az ETF és a Bizottság állításaival ellentétben, sem az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkének célja, sem a tisztviselők munkahelyi stabilitása, sem pedig a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság széles körű mérlegelési jogköre nem állhat ellentétben a sérelmet okozó határozatok indokolási kötelezettségének alapvető és általános céljával, amelyet a személyzeti szabályzat 25. cikke ír elő.

166 Továbbá ez összhangban áll a Bíróság ítélkezési gyakorlatával az ideiglenes alkalmazottak felvételi eljárásainak keretében elfogadott elutasító határozatok indokolási kötelezettségének követelményei terén. A Bíróság kimondta azt is az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikke, valamint a személyzeti szabályzat, az ideiglenes alkalmazottakra vonatkozó határozatokkal foglalkozó 25. cikkének második bekezdése alapján, hogy valamely ideiglenes alkalmazott az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 2. cikke c) pontja alapján történő felvétele

keretében a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság részéről elegendő volt határozatának indokolását a kinevezési eljárás szabályszerűségére vonatkozó jogi feltételek tiszteletben tartására korlátozni (a Bíróság C-150/03. P. sz., Hectors kontra Parlament ügyben 2004. szeptember 23-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-8691. o.] 38., 39. és 41. pontja).

167 Végezetül, igaz, hogy amint azt az ETF és a Bizottság kiemelte, a Bíróság már kimondta, hogy a határozatlan időtartamra szerződötetett ideiglenes alkalmazottak szerződésének megszüntetését nem kell indokolni, de ugyanakkor a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság is kimondta, hogy elégtelen szakmai munka esetén, az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkében előírt felmondási idő betartásával történő elbocsátás esetén a közösségi bíróság nem tudja felülvizsgálni az értékelés megalapozottságát, csak ha nyilvánvaló hiba vagy hatásköri visszaélés történt (lásd ebből a szempontból a 162. pontban hivatkozott Briey kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 7. pontját és a 38. pontban hivatkozott Speybrouck kontra Parlament ügyben hozott ítélet 97. és 98. pontját). A korlátozott felülvizsgálati jogkör gyakorlása keretében az Elsőfokú Bíróság továbbá megjegyezte, hogy a Bizottság, amikor arra hivatkozva bocsátott el egy ideiglenes alkalmazottat, mert nem került fel egy versenyvizsga alkalmas pályázóinak – jogellenes – listájára, túllépte a mérlegelési jogkörét, és a Bíróság ennek következtében megsemmisítette a megtámadott elbocsátási határozatot (lásd ebben az értelemben a 38. pontban hivatkozott Hoyer kontra Bizottság ügyben 1994. március 17-én hozott ítélet 37–40. pontját és a 38. pontban hivatkozott Smets kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 34–37. pontját).

168 Mivel, amint az már fentebb, különösen a 108–109. pontban kifejtésre került, egy határozat megalapozottságának – bármennyire is korlátozott – bírósági felülvizsgálata elválaszthatatlan a határozatot hozó intézmény indokolási kötelezettségétől, az ETF és a Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlatot úgy kell értelmezni, hogy az intézménynek nem kell formálisan, magában a dokumentumban indokolnia az ideiglenes alkalmazottnak az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontjának i. alpontja alapján történő elbocsátási határozatát, a határozatnak ugyanis megalapozott indokokon kell alapulnia, amelyek az érintett számára is ismertek. Meg kell jegyezni ugyanakkor, hogy ez az értelmezés összeegyeztethető a 162. pontban hivatkozott Briey kontra Bizottság ügyben hozott ítélettel, melynek keretében a Bíróság megállapította, hogy a kérelmezőnek minden lehetősége megvolt a személyes megbeszélések és levélváltások alkalmával megvédeni az álláspontját, és ugyanezen okból nem hivatkozhat arra, hogy a határozatban magában nem adtak indokolást (9. pont).

169 Ezenkívül fontos megjegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság a közelmúltban általánosságban kimondta, hogy egyrészt a személyzeti szabályzat 25. cikkének második albekezdése analógia útján alkalmazandó az ideiglenes alkalmazottakra az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikkével összhangban, másrészt az indokolási kötelezettség nem korlátozott valamely az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 2. cikkének c) pontja alapján szerződtetett alkalmazott alkalmazása vagy elbocsátása esetében (az Elsőfokú Bíróság T-406/04. sz., Bonnet kontra Bíróság ügyben 2006. október 17-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., I-A-2-213. o. és II-A-2-1097. o.] 68. pontja), noha a kölcsönös bizalom minden az utóbbi rendelkezésben hivatkozott ideiglenes alkalmazott szerződése esetében alapvető tényező (47. pont). Ez a rendelkezés márpedig alkalmazandó, *a fortiori*, az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 2. cikkének a) pontjában hivatkozott alkalmazott elbocsátására, mint ebben az esetben.

170 A fenti megállapítások összességére figyelemmel meg kell állapítani, hogy a Közösügyi Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor kimondta, hogy valamely határozatlan időtartamra szerződtetett ideiglenes alkalmazott az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikke c) pontjának i. alpontja alapján hozott elbocsátási határozatát a személyzeti szabályzat 25. cikkének megfelelően indokolni kell.

171 Az első jogalap első részét, az indokolási kötelezettség terjedelmének állítólagos megsértéséről, tehát megalapozatlanként el kell utasítani.

172 E körülmények között nem kell vizsgálni ugyanezen jogalap második részét, amely az intézmények és alkalmazottaik közötti viszonyokra nem alkalmazható megállapodásokra és egyezményekre való állítólagos hibás hivatkozásra vonatkozik. Mivel, amint az már fentebb megállapításra került, az indokolási kötelezettség a Közösügyi Törvényszék által megállapított terjedelme megfelel a személyzeti szabályzat és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek rendelkezéseinek, és az, hogy a Közösügyi Törvényszék a megtámadott ítélet 66–72. pontjában nem hivatkozott az 1999/70 irányelvre és a Bíróság azzal kapcsolatos ítélkezési gyakorlatára, illetve a különböző nemzetközi egyezményekre, valamint az Európai Unió alapjogi chartájára, nem befolyásolja a megtámadott ítélet megalapozottságát ebből a szempontból.

173 Ezenkívül a Közzolgálati Törvényszék érveléséből világosan kitűnik, hogy nem tekintette magára nézve jogilag kötelezőnek a hivatkozott aktusokat, hanem a személyzeti szabályzat és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek indokolására említette azokat a megtámadott ítélet 61., 73., és 74. pontjában.

174 Ebből következően, még ha a második rész megalapozott is lenne, ez a tény önmagában nem befolyásolná a megtámadott ítélet rendelkező részét, és nem vezethetne annak megsemmisítéséhez. Ezt a részt ezért mint hatástalant el kell utasítani.

2. A harmadik részről: az indokolás hivatalos követelménye és az azon állítás közötti állítólagos ellentmondás, miszerint jogszerű más módon közölni az elbocsátás indokait

a) A felek érvei

175 Az ETF szerint a megtámadott ítélet ellentmondásos, amennyiben kimondja, hogy az elbocsátás indokait főszabály szerint írásban, konkrétan – lehetőleg magában az érintett határozat szövegében – közölni kell, míg más részében azt állítja, hogy az indokolási kötelezettség akkor is betartottnak minősül, ha az érintettet a feletteseivel történt megbeszéléseken megfelelően tájékoztatták az indokokról, feltéve, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság határozatára nem sokkal e megbeszéléseket követően került sor.

176 Az ETF szerint, noha a formális indokolás követelménye magában a határozatban túlzás, valamint ellentétes a közösségi ítélkezési gyakorlattal, a közösségi bíró már elfogadta, hogy tisztviselők esetében indokolt az indokok más módon történő megfelelő megismerésének szükségessége. Valójában ezeket az „indokokat” folyamatosan vizsgálják valamely határozott időtartamú szerződés megszüntetésekor, és az érdekelt tökéletesen tudatában van ezen indokoknak. A bírósági felülvizsgálat ezekkel a feltételekkel történhet meg, a nyilvánvaló mérlegelési hiba felülvizsgálatával.

Elképzelhetetlen lenne ugyanis, hogy egy elbocsátási határozatot ne előzzenek meg olyan tények, amelyek alapján az érintettnek kétélyei támadhatnak, vagy amelyek alapján egy sor elbocsátáshoz vezető indok jutna a tudomására, amelyeknek a fennállását, illetve megalapozottságát megkérdőjelezheti. Ezért tehát nem szükséges külön indokolást megkövetelni, különösen magában az elbocsátási határozatban.

177 Ha egy elbocsátási határozatot nemcsak formális indokolás nélkül, hanem az érintettel való bármiféle előzetes kapcsolat nélkül is hoznának, a határozatot meg kellene semmisíteni, mivel sem ténybeli, sem jogi alapja nem lenne. Az ítélkezési gyakorlat szerint az ideiglenes alkalmazottak határozatlan időtartamra szóló szerződésének megszüntetését nem kötelező indokolni, de a határozat jogszerűségét felülvizsgáló bíróság vizsgálhatja a tényeket, hogy felfedezze az azok, illetve a határozat esetleges alátámasztása között fennálló kapcsolatot. Ezért tehát nem kell megkövetelni az indokolást, hogy azt formálisan feltüntessék magában a határozatban, vagy közöljék az érintettel. Az érintettnek ugyanis tudnia kellett azon körülményekről, amelyek bizonytalanná tehetik a helyzetét, vagy akár az elbocsátásához vezethetnek. Utóbbi esetben a bíróság által gyakorolt felülvizsgálat a nyilvánvaló mérlegelési hiba vagy a hatásköri visszaélés vizsgálata útján történik.

178 P. Landgren szerint ez az érvelés alaptalan.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

179 Amennyiben az ETF a fent vázolt érvelésében azt állítja, hogy ellentmondásos elvárni, főszabály szerint, hogy az elbocsátási határozat írásban tartalmazza az indokokat, amelyeken alapul, hovatovább amelyeket az érintettel a megbeszéléseken vagy a panaszára válaszolva közöltek, egyrészt elegendő megjegyezni, hogy nem ellentmondásos megállapítani egy alapelvet, majd kiegészíteni bizonyos változtatásokkal. Másrészt a Közzolgálati Törvényszék megoldása összhangban áll az ítélkezési gyakorlattal, mely szerint, ha az érintett ismeri egy határozat születésének kontextusát,

az helyettesítheti a határozat indokolását (lásd az Elsőfokú Bíróság T-123/95. sz., B kontra Parlament ügyben 1997. július 14-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1997., I-A-245. o. és II-697. o.] 51. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Hasonlóképpen megfelel az ítélkezési gyakorlatnak az, hogy az előléptetési és kinevezési határozatok esetében a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem köteles indokolni az elő nem léptetett jelöltekre vonatkozó előléptetési határozatot, tekintve, hogy az rájuk nézve hátrányos lehet (lásd az Elsőfokú Bíróság T-218/02. sz., Napoli Buzzanca kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-267. o. és II-1221. o.] 58. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ugyanakkor a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak indokolnia kell határozatát, ha a panaszára adott választ tartalmazó határozat szakaszában utasít el egy jelöltet, ha a határozat indokai azonosak azon határozatával, amelyre a panasz irányult (az Elsőfokú Bíróság T-586/93. sz., Kotzonis kontra Gazdasági és Szociális Bizottság ügyben 1995. március 22-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-665. o.] 105. pontja és a 37. pontban hivatkozott Huygens kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 107. pontja).

180 Az ETF ezenkívül azt állítja, hogy az ideiglenes alkalmazottak elbocsátásáról szóló határozatok indokolási kötelezettsége nem elengedhetetlen, amennyiben egyrészt az érintett szükségszerűen ismerte az indokokat, másrészt valamely nyilvánvaló mérlegelési hiba bírósági felülvizsgálatakor a közösségi bíróság szankcionálhatná az elbocsátás indokainak esetleges hiányát.

181 Az első állítás pusztán ténybeli spekuláció, amely minden jogi értéket nélkülöz, és nem igazolhatja a kivételt a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságot terhelő indokolási kötelezettség alól. Ami a második állítást illeti, az félreértelmezi az indokolási kötelezettség célját, miszerint egyrészt az érintett tudomására hozza a számára sérelmet okozó határozat megalapozottságát, és segít eldönteni az esetleges fellebbezést, másrészt lehetővé teszi a Bíróság számára a határozat jogszerűségének, különösen a nyilvánvaló mérlegelési hiba hiányának felülvizsgálatát. Nem fogadható el tehát, hogy az indokolási kötelezettség hiányát a nyilvánvaló mérlegelési hiba felülvizsgálatával szankcionálják, hiszen ez a vizsgálat természeténél fogva csak akkor végezhető el, ha van olyan indokolás, amely alapján az értékelő megállapíthatja, hogy az adminisztráció túllépte-e mérlegelési hatáskörét, vagy sem.

182 A fentiekből következik, hogy a jelen részt és vele együtt az egész első jogalapot el kell utasítani.

V – A második jogalapról: téves jogalkalmazás az elbocsátási határozat alapjául szolgáló lényeges körülmények értékelése során

183 Ez a jogalap két részre osztható: egyrészt a tények állítólagos elferdítésére, másrészt az általános érdek állítólagos téves felismerésére.

A – Az első részből: a tények állítólagos elferdítése

1. A felek érvei

184 Az ETF azt állítja, hogy a megtámadott ítéletből kitűnik, hogy P. Landgren hét értékeléséből hatban említenek hiányosságokat, ami alátámasztja, hogy az ETF általános szakmai alkalmatlanságra hivatkozott.

185 Az egyetlen pozitív jelentést egy helyettes, S. T. készítette – S. S., P. Landgren felettese, az eredeti értékelő távollétében –, és ez a jelentés csak egy tíz hónapos időszakra vonatkozott.

186 Így tehát „nemcsak matematikailag, hanem alapjában véve is értékelésbeli különbség volt” egyrészt a P. Landgrennek küldött számos figyelmeztetés és másrészt az ezen

egyetlen jelentésre való hivatkozás – amely ráadásul S. S. rosszállását is kiváltotta, amikor tudomást szerzett róla – között.

187 Ezenkívül az ETF azt állítja, hogy még ha – a Közzolgálati Törvényszékhez hasonlóan, lásd a megtámadott ítélet 89. pontját – figyelembe is vesszük, hogy a viszonzáshoz csatolt, az elsőfokú kereset benyújtása után készült egyoldalú nyilatkozatoknak nem tulajdonítható ugyanakkora jelentőség, mint maguknak az előmeneteli jelentéseknek, ez nem jelenti azt, hogy ne kellene azokat figyelembe venni. Márpedig e nyilatkozatok csak megerősítik a P. Landgren jelentéseiben – kivéve a S. T. által készített jelentést – található negatív értékeléseket. Az ETF hangsúlyozza e tekintetben, hogy ilyen bizonyítékokra lehet hivatkozni és ilyen bizonyítékokat elő lehet állítani később is, amennyiben megerősítik a vitatott határozat megalapozottságát (az Elsőfokú Bíróság T-124/01. és T-320/01. sz., Del Vaglio kontra Bizottság ügyben 2003. június 4-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-157. o. és II-767. o.] 77. pontja).

188 Az ETF úgy véli, hogy a Közzolgálati Törvényszék tévesen értelmezte a jelen ügy tényeit, olyan mértékben, hogy az értékelés aránytalanságai a tények elferdítéséhez vezettek.

189 P. Landgren azt állítja, hogy a jelen rész elsődlegesen elfogadhatatlan, amennyiben a tények és az elsőfokú bíróság által megállapított bizonyítékok értékelése ellen irányul, ami nem tartozik a fellebbviteli bíróság hatáskörébe.

190 P. Landgren úgy véli, hogy a jelen részt másodlagosan megalapozatlanként el kell utasítani.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- ¹⁹¹ A Bíróság, mint fellebbviteli bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az első fokon ítélkező bíróságnak csak a tények megállapítására van hatásköre – kivéve azt az esetet, amikor a hozzá benyújtott iratokból megállapításainak tárgyi pontatlansága következne –, valamint e tények értékelésére. (az Elsőfokú Bíróság T-222/07. P. sz., Kerstens kontra Bizottság ügyben 2008. szeptember 8-án hozott ítéletének [az EBHT-ban még nem tették közzé] 60. pontja).
- ¹⁹² A tényeknek az első fokon ítélkező bíróság általi értékelése tehát – amennyiben az eléje terjesztett bizonyítékokat ez a bíróság nem ferdítette el – nem minősül jogkérdésnek, amelyet, mint illet, az Elsőfokú Bíróságnak kellene felülvizsgálnia (a 191. pontban hivatkozott Kerstens kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 61. pontja).
- ¹⁹³ Az ilyen elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (a 191. pontban hivatkozott Kerstens kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 62. pontja).
- ¹⁹⁴ A jelen részben az ETF nem vonja kétségbe a Közzolgálati Törvényszék elemzését a P. Landgren előmenetelére vonatkozó különböző jelentésekkel, illetve az ETF-nél töltött pályafutása során öt ért kritikákkal kapcsolatosan, hanem úgy véli lényegében, hogy a Közzolgálati Törvényszék az előbbieik alapján nem juthatott arra a következtetésre, hogy P. Landgren általános szakmai alkalmatlanság miatti elbocsátása nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmazott.
- ¹⁹⁵ Ezen körülmények között az ETF voltaképpen arra kéri az Elsőfokú Bíróságot, hogy értékelje újra az első fokon ítélkező bíróság által már értékelt tényeket és bizonyítékokat, amint az különösen ki is tűnik az ETF kérelméből, miszerint „[a Közzolgálati

Törvényszék] tévesen értékelte tehát a tudomására hozott tények összességét, [...] olyannyira, hogy az értékelés aránytalanságai a tények elferdítéséhez vezettek”.

196 Ráadásul, amennyiben az ETF azt állítja, hogy a megtámadott ítéletből kitűnik, hogy P. Landgren hét értékeléséből hatban nem találták kielégítőnek teljesítményét, meg kell jegyezni, hogy ez az állítás nyilvánvaló ténybeli hiányosságot tartalmaz, hiszen – amint azt P. Landgren meg is jegyezte a megtámadott ítélet 10., 13., 22. és 85. pontjában, amelyeket az ETF nem tartott elferdítettnek – két (az 1995-től 1997-ig, valamint a 2000-től 2001-ig terjedő időszakra vonatkozó) szakmai előmeneteli jelentésben is 3-as, a „kielégítőnek” megfelelő, majd két szakmai előmeneteli jelentésben pedig 2-es, azaz a „jó” minősítésnek megfelelő összpontszámot kapott.

197 Végül, ami a megtámadott ítélet 89. pontjának kritikáit illeti U. H. és S. S. viszonzáshoz csatolt nyilatkozataira vonatkozóan, meg kell jegyezni, hogy világosan kitűnik e pontból, hogy a Közzszolgálati Törvényszék figyelembe vette azokat értékelésében, de úgy vélte, hogy az elsőfokú kereset benyújtása után készült egyoldalú nyilatkozatoknak nem tulajdonítható ugyanakkora jelentőség, mint maguknak az előmeneteli jelentéseknek, mivel ez utóbbiakat egy kontradiktórius eljárás során készítették el éppen azzal a céllal, hogy lehetővé váljék az érintett alkalmazott érdemeinek objektív módon történő értékelése.

198 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy az első fokon eljáró bíróságnak valamely bizonyító erejű dokumentummal kapcsolatos értékelését az Elsőfokú Bíróság a fellebbezés keretében elvileg nem vizsgálhatja felül, mivel a fellebbezés – amint az a Bíróság alapokmánya I. mellékletének 11. cikkéből kitűnik – kizárólag jogkérdésre vonatkozhat (lásd analógia útján a Bíróság C-182/99. P. sz., Salzgitter kontra Bizottság ügyben 2003. október 2-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-10761 o.] 43. pontját). Egyedül a Közzszolgálati Törvényszék rendelkezik tehát hatáskörrel az eléterjesztett bizonyítékok értékelésére. Ez az értékelés, a tények Közzszolgálati Törvényszék előtti elferdítésének esetét kivéve, nem a fellebbezés tárgyát képező jogkérdés (lásd analógia útján a Bíróság C-403/04. P. és C-405/04. P. sz., Sumitomo Metal Industries és Nippon Steel kontra Bizottság egyesített ügyekben 2007. január 25-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-729. o.] 38–40. pontját).

199 Az ETF márpedig nem állapította meg, illetve nem is állította ilyen torzítás megtörténtét.

200 Az eddigi megfontolások összességéből következően a jelen részt elfogadhatatlanként el kell utasítani.

B – *A második részről: az általános érdek állítólagos téves felismerése*

1. A felek érvei

201 Az ETF kiemeli, hogy a határozat meghozatalához az ítélkezési gyakorlat elvárásainak megfelelően minden tényezőt figyelembe vett, különösen az érintett alkalmazott érdekeit, és széles körű mérlegelési jogkörét gyakorolta, amelyet a bíróságnak csak nyilvánvaló mérlegelési hiba esetén kell felülvizsgálnia.

202 Márpedig a P. Landgren előmeneteléről szóló jelentések 1995-től 2000-ig fontos szakmai hiányosságokat fogalmaztak meg, egy 2002. júliusi időközi értékelési jelentés pedig azt állította, hogy erőfeszítései ellenére P. Landgren továbbra is komoly nehézségekkel küszködik a feladatai megszervezése terén, a 2002-es előmeneteli jelentés pedig kifejezetten negatív. Ráadásul az ETF két ízben is áthelyezte P. Landgren-t, hogy megoldást találjon az elégtelennek talált szakmai helyzetére. A feletteseivel folytatott megbeszélés során P. Landgrennel végül közölték, hogy miért nem találják a munkáját kielégítőnek, és engedélyezték, hogy munkáját 2004. július 1-jétől újra teljes munkaidőben lássa el az anyagi nehézségei miatt, majd a szerződését egészségi állapota miatt 2005. március 31-ig három hónappal meghosszabbították.

- 203 E tényezőkre tekintettel az ETF azt állítja, hogy a Közzolgálati Törvényszék nem vette figyelembe, az általános érdek fényében, az előterjesztett indokokat, és helytelenül végezte el a nyilvánvaló mérlegelési hiba felülvizsgálatát, ami téves jogalkalmazásnak minősül.
- 204 P. Landgren szerint a jelen rész elsődlegesen elfogadhatatlan, mivel az első fokon előterjesztett jogalapok és érvek újbóli vizsgálatát várja az Elsőfokú Bíróságtól.
- 205 A tények ugyanis, amelyeken az ETF azon állítása alapul, hogy a Közzolgálati Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot nem azok a tények, amelyekre a Közzolgálati Törvényszék hivatkozott, hanem amelyeket az ETF első fokon előterjesztett.
- 206 P. Landgren márpedig kiemeli, hogy az ítélezési gyakorlat alapján, ha az a kérdés, hogy az első fokon ítélkező bíróság tévesen értelmezte-e az indokolási kötelezettség terjedelmét egy nem megfelelően indokolt határozattal kapcsolatosan, a fellebbezés keretében az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálata alá tartozó jogkérdés, akkor az ítélezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy a jogszerűségi felülvizsgálatnak figyelembe kell vennie a Közzolgálati Törvényszék döntésének alapjául szolgáló tényeket.
- 207 Következésképpen, mivel az ETF nem tudta konkrétan megnevezni, hogy a megtámadott ítélet mely pontjait kifogásolja, és csak megismételte az első fokon már előterjesztett érveit, valójában nem azt a kérdést terjesztette az Elsőfokú Bíróság elé, hogy a Közzolgálati Törvényszék tiszteletben tartotta-e a bírósági felülvizsgálat határait, amikor kimondta, hogy az ETF nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, hanem az első fokon előterjesztett tények újravizsgálatát várja, ami kívül esik a fellebbezési bíróság hatáskörén.

208 Másodlagosan P. Landgren azt állítja, hogy a Közzszolgálati Törvényszék a megtámadott ítélet 84., 85., 87. és 88. pontjában helyesen megállapított három, az ETF által elkövetett, nyilvánvaló hibát is, olyan tények alapján, melyeket az ETF nem vitat a jelen fellebbezésben.

209 Helytelen tehát azt állítani, hogy a Közzszolgálati Törvényszék félreértelmezte a bírósági felülvizsgálat határait, amikor a szolgálati érdekek – ebbe a gondoskodási kötelezettség elve alapján P. Landgren érdekei is beletartoznak – értékelésekor nyilvánvaló hibát talált.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

210 Az ETF érveléséből kitűnik, hogy azt kifogásolja, hogy a Közzszolgálati Törvényszék nyilvánvaló mérlegelési hibát talált, anélkül hogy figyelembe vette volna az általános érdek indokait, amelyek alátámasztják P. Landgren szerződésének megszüntetését. Ennek eredményeképpen a Közzszolgálati Törvényszék helytelenül értékelte a nyilvánvaló mérlegelési hibát, ami téves jogalkalmazásnak minősülne.

211 Anélkül, hogy szükséges lenne egyértelműen meghatározni ezen ellentmondásos érvelés hatályát, meg kell jegyezni, hogy amennyiben a kifogás célja, hogy az Elsőfokú Bíróság újraértékelje a tényeket, amelyek az ETF szerint igazolják, hogy az elbocsátási határozat nem tartalmazott nyilvánvaló mérlegelési hibát, azt elfogadhatatlanként el kell utasítani, a 191–193. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően.

212 Ugyanakkor, mivel az ETF azt állítja, hogy a Közzszolgálati Törvényszék túllépte a nyilvánvaló mérlegelési hiba felülvizsgálatának határait, ki kell emelni, hogy a megtámadott ítélet 82. pontjában a Közzszolgálati Törvényszék kifejezetten meghatározta felülvizsgálatának a hatályát: „ami [...] az elbocsátási határozat

indokolásának megalapozottságát illeti, meg kell vizsgálni az ETF által a szolgálati érdekre vonatkozóan előadott álláspontot, amelynek során [...] a nyilvánvaló hiba hiányának vizsgálatára kell szorítkozni”.

- 213 Ezt követően a Közzolgálati Törvényszék a megtámadott ítélet 83. pontjában megjegyezte, hogy ha az illetékes hatóság egy alkalmazott sorsáról dönt, köteles a szolgálat érdekeinek mérlegelésével figyelembe venni az összes tényezőt, amely döntését befolyásolhatja, különösen az érintett alkalmazott érdekeit.
- 214 Ez az érvelés pedig összhangban áll az ítélkezési gyakorlattal, különösen a 45. pontban hivatkozott *Dejaiffe kontra OHIM* ügyben hozott ítélettel, amelyre egyébként a Közzolgálati Törvényszék hivatkozott.
- 215 Az ezen ítélet 53. pontja értelmében ugyanis az Elsőfokú Bíróság kimondta egy ideiglenes alkalmazott határozott idejű szerződésének a szolgálat érdekeire hivatkozva való megszüntetésére vonatkozó határozattal kapcsolatban, hogy az illetékes szerv széles körű mérlegelési jogkörrel rendelkezik a szolgálat érdekeinek értékelését illetően, ezért, következésképpen, a közösségi bíróság felülvizsgálati jogköre csak annak megítélésére korlátozódik, hogy az érintett adminisztráció a megfelelő keretek között alkalmazta-e mérlegelési jogkörét, és ennek keretében nem követett-e el nyilvánvaló hibát (a 45. pontban hivatkozott *Carrasco Benítez kontra EMEA* ügyben hozott ítélet 55. pontja). Ami a szolgálati érdekeket illeti, a következetes ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az illetékes hatóság valamely alkalmazott helyzetét érintő határozat meghozatalakor köteles figyelembe venni az összes tényezőt, amely döntését befolyásolhatja, különösen az érintett alkalmazott érdekeit. Ez ugyanis az adminisztráció gondoskodási kötelezettségéből ered, amely a személyzeti szabályzat – és analógia alapján az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek – által az intézmény és személyzete közötti viszonyokra meghatározott kölcsönös jogok és kötelezettségek egyensúlyát tükrözi (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-298/93. P. sz., *Klinke kontra Bíróság* ügyben 1994. június 29-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-3009. o.] 38. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-13/95. sz., *Kyrpitsis kontra Gazdasági és Szociális Bizottság* ügyben 1996. április 18-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1996., I-A-167. o. és II-503. o.] 52. pontját).

- 216 A hivatkozott ítélkezési gyakorlat egységes fogalmai és megalapozása nem tesz lehetővé ebben az esetben más megoldást, pusztán abból az okból, hogy a megszüntetés határozatlan időtartamú szerződésre vonatkozott, amit éppenséggel sem az ETF, sem a Bizottság nem állít.
- 217 A Közzolgálati Törvényszék meghatározása tehát saját felülvizsgálati jogkörére vonatkozóan az elbocsátásról szóló határozattal kapcsolatosan, nem minősül téves jogalkalmazásnak.
- 218 Az ebben az esetben gyakorolt felülvizsgálati jogkör keretében egyrészt a Közzolgálati Törvényszék megnevezte az ETF által felhozott elbocsátási indokot, azaz P. Landgren általános szakmai alkalmatlanságát (lásd a megtámadott ítélet 84. pontját). Az ETF a jelen fellebbezésben nem vitatta az elbocsátási indok ezen meghatározását.
- 219 Másrészt a Közzolgálati Törvényszék felülvizsgálta a P. Landgren előmeneteléről szóló különböző jelentéseket és megállapította, hogy az ETF állításaival ellentétben P. Landgren érdemeinek értékelése összességében kielégítő, sőt bizonyos esetben jó volt (a megtámadott ítélet 85. pontja), ez a következtetés nem volt elferdítve. Észrevételezve, hogy P. Landgren két felettese is erőteljesen negatív értékelést fogalmazott meg, a Közzolgálati Törvényszék figyelembe vette e kritikák értékelése során, hogy némelyik egy nem véglegesített jelentés részét képezte, amely egyébként egy másik értékelő részéről sokkal enyhébb értékelést is tartalmazott (a megtámadott ítélet 87. pontja), másrészt pedig, hogy az elsőfokú kereset benyújtása után készült, az említett felettesek által megfogalmazott egyoldalú nyilatkozatoknak nem tulajdonítható ugyanakkora jelentőség, mint maguknak az előmeneteli jelentéseknek. Amint az már a 198. pontban említésre került, az ilyen, el nem ferdített értékelések az elsőfokú bíróság kizárólagos hatáskörébe tartoznak.

220 Hangsúlyozva ellenben, hogy P. Landgren utolsó, a 2003-as időszakra vonatkozó előmeneteli jelentése, amelyet az ETF igazgatója 2004. március 31-én írt alá, három hónappal az általa elfogadott elbocsátási határozat előtt, egyrészt kifejezetten pozitív volt, és méltatta a feladatok hatékony elvégzése és a határidők betartása terén elért eredményeit, másrészt pedig az iratokból nem tűnik ki, hogy P. Landgren szakmai teljesítménye az utolsó előmeneteli jelentés elkészítésétől az elbocsátási határozat három hónappal később történt elfogadásáig jelentősen romlott volna, a Közzolgálati Törvényszék megállapította, hogy az elbocsátási határozat nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmazott (a megtámadott ítélet 91. pontja).

221 Ebből következik, hogy a Közzolgálati Törvényszék egyszerűen felülvizsgálta az ETF által megnevezett elbocsátási okot, azaz P. Landgren általános szakmai alkalmatlanságát, és megállapította, hogy az nyilvánvaló hibát tartalmaz. Nem lehet tehát kifogásolni, hogy a Közzolgálati Törvényszék túllépte volna a felülvizsgálati hatáskörét, hiszen az alkalmazott érdekeit – azaz, hogy megtarthassa a munkáját – valójában csak burkoltan vették figyelembe.

222 Következésképpen a jelen részt a második jogalap egészével együtt el kell utasítani.

VI – *Az elbocsátási határozat megsemmisítésének következményeiről*

A – *A felek érvei*

223 Az ETF azt állítja, hogy a Közzolgálati Törvényszék által a megtámadott ítélet 95. pontjában megállapított kritériumok feltételezett és bizonytalan megfontolásokon alapulnak, konkrétan az életkor megállapítása, amelyben P. Landgren egészségi állapotára tekintettel nyugdíjba vonulhatott volna. Semmi nem enged ugyanis arra következtetni, hogy a határozatlan időtartamú szerződéssel a nyugdíjba vonulásáig

az ETF-nél dolgozhatott volna. Az ETF azt állítja, hogy ezen kritériumok megállapítása téves, és nem szolgálhat igazságos és méltányos kártérítés alapjául.

224 A Bizottság azt állítja, hogy szerinte a Közzolgálati Törvényszék több ízben tévesen értelmezte a jogot az elbocsátási határozat megsemmisítésének következményei megállapítása során.

225 Elsőként a Bizottság azt állítja, hogy a jogvita nem vagyoni természetű és a Közzolgálati Törvényszéket nem illeti korlátlan felülvizsgálati jogkör. Az elbocsátási határozat megsemmisítése pénzbeli következményeinek megállapításakor a Közzolgálati Törvényszék voltaképpen *ultra vires* ítélezett és az EK 233. cikk megsértésével utasítást adott az ETF-nek.

226 Másodsorban a Bizottság úgy véli, hogy ugyanezen indokok miatt a Közzolgálati Törvényszéknek első fokon elfogadhatatlannak kellett volna nyilvánítani P. Landgren kártérítési kérelmét, ami alátámasztaná a megtámadott ítélet megsemmisítését.

227 Végül a Bizottság másodlagosan azt állítja, hogy a Közzolgálati Törvényszék által a P. Landgren anyagi kártérítésének értékelésére felállított kritériumok a Bíróság ítélezési gyakorlatának követelményeivel ellentétesen feltételezett és bizonytalan megfontolásokon alapulnak.

228 A Közzolgálati Törvényszék ugyanis arra kötelezné az ETF-et, hogy az alapján fizessen P. Landgrennek kártérítést, mintha nyugdíjazásáig az ETF-nél dolgozott volna, noha

az ETF a megtámadott ítélet végrehajtása esetén az EK 233. cikknek megfelelően elfogadhatott volna egy új elbocsátási határozatot, ezúttal megfelelő indokolással.

- 229 P. Landgren szerint ezek az érvek megalapozatlanok. Azt állítja továbbá, hogy a Bizottság arra vonatkozó kérelmét, hogy az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a megtámadott ítéletet a kártérítési kereset első fokon elfogadhatatlan volta miatt, a Bíróság alapokmányának 40. cikke alapján elfogadhatatlanként el kell utasítani, mivel az ETF nem fogalmazott meg ilyen kérelmet a fellebbezésében.

B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 230 Az ETF és a Bizottság által előterjesztett érveket lényegében két külön jogalapként lehet elemezni; egyrészt hogy a Közzolgálati Törvényszék *ultra vires* ítélkezett volna, másrészt hogy a Közzolgálati Törvényszék által megállapított anyagi kártérítés kritériumai feltételezett és bizonytalan megfontolásokon alapulnának.

1. A jogalapról, miszerint a Közzolgálati Törvényszék *ultra vires* ítélkezett

- 231 Ami a Bizottság panaszát illeti, hogy a Közzolgálati Törvényszék *ultra vires* ítélkezett volna, és ennek megfelelően tévesen értelmezte volna a jogot, amikor nem utasította el P. Landgren kártérítési kérelmét elfogadhatatlanként, ki kell hangsúlyozni, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint valóban nem a Közzolgálati Törvényszék feladata, hogy a személyzeti szabályzat 91. cikke alapján benyújtott kereset keretében utasítást adjon a közösségi intézményeknek. Valamely jogi aktus megsemmisítése esetén ugyanis az érintett intézmény köteles az EK 233. cikk alapján megtenni az ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket (lásd az Elsőfokú Bíróság

T-398/03. sz., Castets kontra Bizottság ügyben 2005. május 4-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-109. o. és II-507. o.] 19. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 232 Mindenesetre a személyzeti szabályzat 91. cikke (1) bekezdésének második mondata alapján az Elsőfokú Bíróság a vagyoni természetű jogviták terén korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezik, amely az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 117. cikke értelmében az egyéb alkalmazottakra is vonatkozik, és az Elsőfokú Bíróság meghatározott és adott esetben kamattal növelt összeg fizetésére utasíthatja az alperes intézményt (az Elsőfokú Bíróság T-15/93. sz., Vienne kontra Parlament ügyben 1993. november 30-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-1327. o.] 41 és 42. pontja, a T-130/96. sz., Aquilino kontra Tanács ügyben 1998. július 8-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1998., I-A-351. o. és II-1017. o.] 39. pontja és a T-197/98. sz., Rudolph kontra Bizottság ügyben 2000. március 23-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2000., I-A-55. o. és II-241. o.] 32. pontja).
- 233 A jelen esetben a jogvita, legalábbis részben, vagyoni természetű, mivel az elbocsátási határozat közvetlen hatással volt P. Landgren vagyoni helyzetére (lásd ebben a tekintetben és analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-140/97. sz., Hautem kontra EBB ügyben 1999. szeptember 28-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1999., I-A-171. o. és II-897. o.] 77. pontját és a 232. pontban hivatkozott Rudolph kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 33. és 92. pontját).
- 234 Ebből következik, hogy a személyzeti szabályzat 91. cikke (1) bekezdésének második mondatával összhangban a Közszolgálati Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezik a jogvita vagyoni vonatkozásaiban, amint azt helyesen jelezte is a megtámadott ítélet 93. pontjában.
- 235 Továbbá meg kell jegyezni egyrészt, hogy a közösségi bíróság a személyzeti szabályzat 91. cikke értelmében végzett jogszerűségi felülvizsgálat keretében nem illetékes utasítást adni a közösségi intézményeknek, és ezáltal nem utasíthatja az érintett intézményt arra, hogy helyezze vissza a felperest szolgálatba (a 232. pontban hivatkozott Rudolph kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 92. pontja), másrészt a Közszolgálati Törvényszék figyelembe vette, hogy P. Landgren jelezte, egészségi állapota jelentősen megromlott, így fizikailag nem lenne képes ismét munkába állni az ETF-nél, ami jelen eljárásban nem vita tárgya.

236 Ezen körülmények között meg kell állapítani, hogy a Közzolgálati Törvényszék nem lépte túl a hatáskörét, és nem értelmezte tévesen a jogot, amikor felhívta az ETF-et, hogy keressen olyan megoldást, amely megfelelően védi P. Landgren jogait.

237 Ezért anélkül, hogy határozni kellene az elfogadhatóságáról, a jelen jogalapot megalapozatlanként el kell utasítani.

2. A jogalapról, miszerint a Közzolgálati Törvényszék által megállapított anyagi kártérítés kritériumai feltételezett és bizonytalan megfontolásokon alapulnak

238 A Bizottság és az ETF azt állítják, hogy a Közzolgálati Törvényszék által említett kritériumok valójában olyan kár megtérítésére irányulnak, amely se nem valós, se nem biztos.

239 E szempontból ki kell hangsúlyozni, hogy a Közzolgálati Törvényszék a megtámadott ítéletben közbenső ítélettel határozott, meghagyva a feleknek, hogy megegyezésre jussanak a felperes méltányos anyagi kártérítésére vonatkozóan. Csak a megegyezés hiánya miatt kellene a Közzolgálati Törvényszéknek a végleges ítélet után, a felek összecszerű kérelmei alapján határoznia a kártérítésről, figyelembe véve, adott esetben, a kiszámításra vonatkozó kritériumokat, különösen a megtámadott ítélet 95. pontja alapján a P. Landgren részére elbocsátását követően folyósított munkanélküli-járadékot, illetve azt az életkort, amelyben egészségi állapotára tekintettel nyugdíjba vonulhatott volna.

240 Meg kell jegyezni, hogy sem az ETF, sem a Bizottság nem vitatja az elbocsátásból származó kár létét, sem pedig a P. Landgren részére elbocsátását követően folyósított munkanélküli-járadék figyelembevételét. Mivel a megtámadott ítéletben a Közzolgá-

lati Törvényszék nem határozta meg az anyagi kártérítés összegét, és nem is részletezte annak kiszámítását, illetve nem is határozta körül véglegesen a figyelembe veendő kritériumokat (a megtámadott ítélet 95. pontja kifejezetten azt mondja ki, hogy az ott említett kritériumokat „különösen” figyelembe kell venni), az Elsőfokú Bíróság a jelen fellebbezés keretében csak azon kritérium figyelembevételének érvényességéről határozhat általánosságban, hogy a felperes mely életkorban vonulhatott volna nyugdíjba.

241 Meg kell jegyezni márpedig, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, ha a Közzolgálati Törvényszék megállapította valamely kár fennállását, akkor a kérelem korlátaiban belül kizárólag a Közzolgálati Törvényszék rendelkezik hatáskörrel a kártérítés módjának és mértékének megállapítására, feltéve hogy a Közzolgálati Törvényszék az ítéleteit – azok Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálhatósága érdekében – megfelelően indokolja, és a kár megállapítását illetően azokban megjelöli az elfogadott összeg meghatározása céljából figyelembe vett kritériumokat (lásd analógia útján a Bíróság C-348/06. P. sz., Bizottság kontra Girardot ügyben 2008. február 21-én hozott ítéletének [EBHT 2008., I-833. o.] 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

242 A jelen esetben P. Landgren egészségi állapota miatt már nem tudna újra az ETF-nél dolgozni, amit egyik fél sem vitat, ezért már nem lehet visszaállítani azt a joghelyzetet, amelyben P. Landgren az elbocsátási határozat elfogadása előtt volt. Ebből következően P. Landgren az elbocsátási határozat nyomán valós és biztos kár érte, hiszen vagyoni veszteséget szenvedett el, különösen hogy elveszítette az ETF-nél ideiglenes alkalmazottként keresett fizetését. Márpedig az elbocsátási határozat nélkül valószínűleg a nyugdíjba vonulásáig részesülhetett volna e jogokból. Ebből következően a Közzolgálati Törvényszék nem értelmezte tévesen a jogot, amikor úgy ítélte, hogy az életkor, amelyben P. Landgren rendes körülmények között, az egészségi állapotát is figyelembe véve, nyugdíjba vonulhatott volna, többek között releváns kritériumnak minősül a részére megítélendő kártérítés meghatározásakor.

243 A Bizottság azonban úgy véli, hogy az ETF a megtámadott ítélet végrehajtásakor elfogadhatott volna egy új elbocsátási határozatot, ezúttal megfelelő indokolással.

244 Semmi nem enged arra következtetni, hogy az ETF ne járhatott volna el így a megtámadott ítélet végrehajtásakor. Az elbocsátási határozatot azonban nem az indokolás hiánya vagy nem megfelelő volta miatt semmisítették meg első fokon, hanem mert az előmeneteli jelentések, illetve a felettesei által első fokon szolgáltatott nyilatkozatok fényében az ETF nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor kimondta P. Landgren általános szakmai alkalmatlanságát.

245 Még ha egy más indok alá is támasztaná P. Landgren munkaszerződésének későbbi felbontását, az külön ügy lenne, és nem ennek a megtámadott ítéletnek a végrehajtása. Ebből a szempontból az ETF-re hárul, hogy adott esetben a P. Landgrennek járó anyagi kártérítés Közzszolgálati Törvényszék általi értékelésekor felhozza, hogy egyes tényezők arra utalnak, hogy P. Landgren valószínűleg az első fokon megsemmisített elbocsátási határozat hiányában sem maradhatott volna addig az életkorig szolgálatban, amikor nyugdíjba vonulhatott volna. Az ilyen jellegű bizonyíték igazolná az elbocsátási határozat által okozott keresetvesztésre alkalmazott olyan szorzótényezőt, amely tükrözi ezt a bizonytalanságot, hasonlóképpen a 38. pontban hivatkozott Girardot kontra Bizottság ügyben 2006. június 6-án hozott ítéletben alkalmazott módszerhez. A Közzszolgálati Törvényszék a közbenső ítéletében nem zárta ki ilyen tényezők figyelembevételét, hiszen ott nem határozta meg véglegesen és kimerítően az anyagi kártérítés kiszámításának kritériumait és módjait.

246 Az eddigiekből az következik, hogy a Közzszolgálati Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította annak az életkornak a kritériumát, amelyben P. Landgren rendes körülmények között, az egészségi állapotát is figyelembe véve, öregségi nyugdíjba vonulhatott volna.

247 A jelen jogalapot ezért a fellebbezés egészével együtt el kell utasítani.

A költségekről

248 Az eljárási szabályzat 148. cikkének első bekezdése alapján ha a fellebbezés megalapozatlan, az Elsőfokú Bíróság határoz a költségekről.

249 Az eljárási szabályzat 87. cikke 2. §-ának első bekezdése alapján, amely az eljárási szabályzat 144. cikke alapján a fellebbezési eljárásra is irányadó, az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

250 Mivel az ETF a pervesztes fél, és P. Landgren kérte a költségek viselésére való kötelezését, az Elsőfokú Bíróság az ETF-et kötelezi a jelen eljárásban saját és P. Landgren részéről felmerült költségek viselésére.

251 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján, amely az eljárási szabályzat 144. cikke alapján a fellebbezési eljárásra is irányadó, az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. A Bizottság tehát, mint a jelen eljárásban beavatkozó fél, maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (fellebbezési tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) Az Európai Képzési Alapítvány (ETF) viseli a saját költségeit, valamint köteles viselni a P. Landgrennél a jelen eljárással összefüggésben felmerült költségeket.**
- 3) Az Európai Közösségek Bizottsága maga viseli saját költségeit.**

Jaeger

Azizi

Meij

Vilaras

Forwood

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. szeptember 8-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 2848
A jogvita alapját képező tényállás és az elsőfokú eljárás	II - 2849
A megtámadott ítéletről	II - 2857
A fellebbezésről	II - 2863
I – Eljárás	II - 2863
II – A felek kérelmei	II - 2865
A jogkérdésről	II - 2866
I – A fellebbezés elfogadhatóságáról	II - 2866
A – A felek érvei	II - 2866
B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2868
II – Az egyes kérelmek elfogadhatóságáról	II - 2871
A – A felek érvei	II - 2871
B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2871
III – Az elsőfokú eljárásban benyújtott kereset elfogadhatóságáról	II - 2872
A – A felek érvei	II - 2872
B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2874
IV – Az első jogalapról: az indokolási kötelezettség terjedelmének állítólagos megsértése	II - 2875
A – Az első jogalap hatásosságáról	II - 2876
1. A felek érvei	II - 2876
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2876
II - 2916	

B – Az első jogalap megalapozottságáról	II - 2878
1. Az első részről: az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 47. cikkének állítólagos megsértése az ítélkezési gyakorlat fényében értelmezve	II - 2878
a) A felek érvei	II - 2878
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2883
A Bizottság azon panaszáról, hogy a Közzolgálati Törvényszék <i>ultra petita</i> , de legalábbis <i>ultra vires</i> ítélezett volna	II - 2883
Az ideiglenes alkalmazottak szerződését megszüntető határozatok indokolási kötelezettségéről a személyzeti szabályzat és egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek fényében	II - 2885
– Az elfogadhatóságról	II - 2885
– Az ügy érdeméről	II - 2886
2. A harmadik részről: az indokolás hivatalos követelménye és az azon állítás közötti állítólagos ellentmondás, miszerint jogszerű más módon közölni az elbocsátás indokait	II - 2895
a) A felek érvei	II - 2895
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2897
V – A második jogalapról: téves jogalkalmazás az elbocsátási határozat alapjául szolgáló lényeges körülmények értékelése során	II - 2898
A – Az első részről: a tények állítólagos elferdítése	II - 2898
1. A felek érvei	II - 2898
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2900
B – A második részről: az általános érdek állítólagos téves felismerése	II - 2902
1. A felek érvei	II - 2902
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2904
	II - 2917

VI – Az elbocsátási határozat megsemmisítésének következményeiről	II - 2907
A – A felek érvei	II - 2907
B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 2909
1. A jogalapról, miszerint a Közzolgálati Törvényszék <i>ultra vires</i> ítélezett	II - 2909
2. A jogalapról, miszerint a Közzolgálati Törvényszék által megállapított anyagi kártérítés kritériumai feltételezett és bizonytalan megfontolásokon alapulnak	II - 2911
A költségekről	II - 2914